

DESAFIA LES RETALLADES I MATRICULA'T A CICLES FORMATIUS O A BATXILLERAT A L'IES SERRA D'IRTA



DEFENSA L'EDUCACIÓ DEL NOSTRE POBLE



L'educació **NO** és un retallable



L'educació **NO** és un retallable



NÚM - 15
JUNY 2012



L'EDUCACIÓ COMENÇA UNA LLARGA TRAVESSIA PEL DESERT

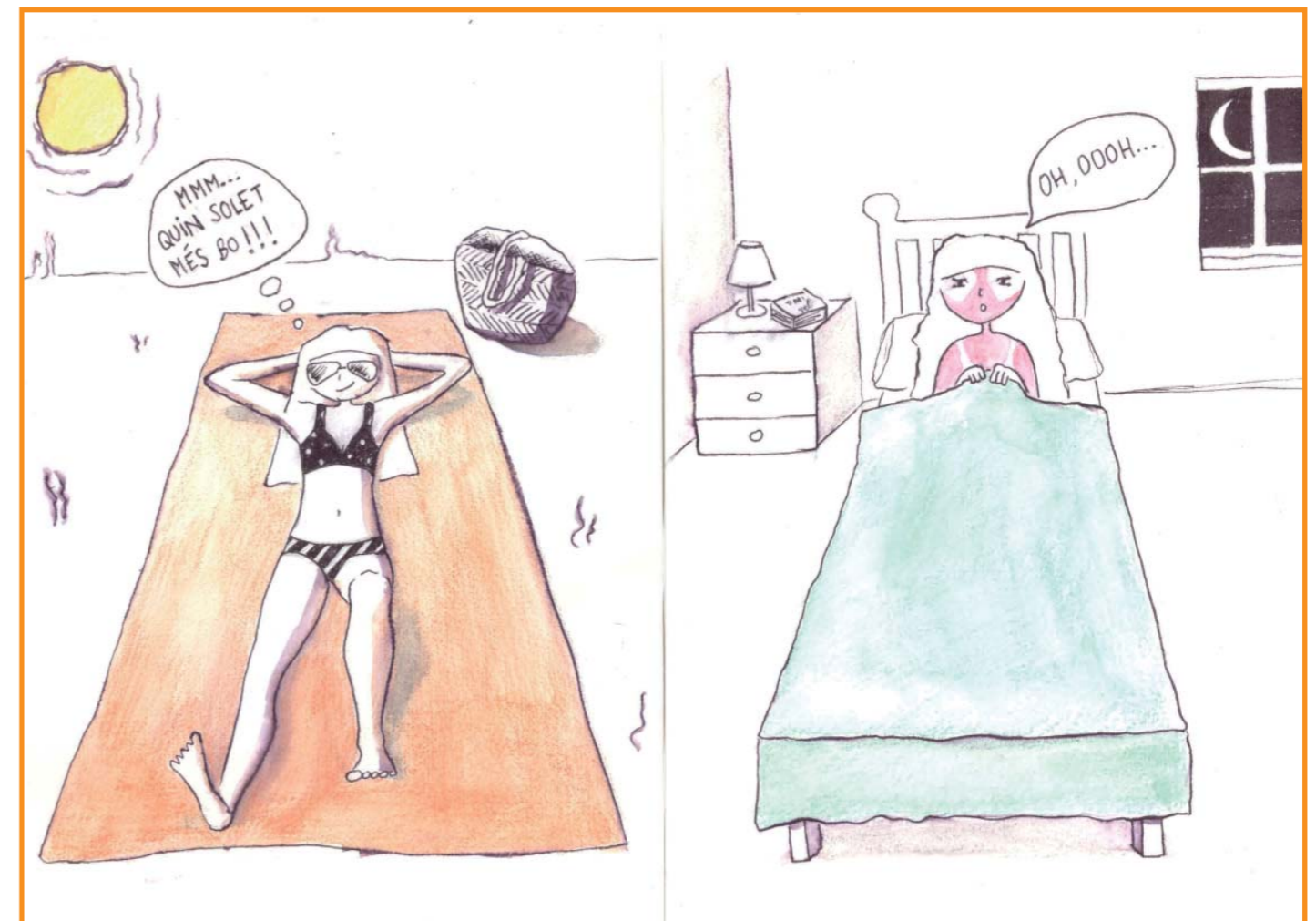
SUMARI

– Editorial	3	– Forma't a casa nostra.....	27
– L'IES Serra d'Irta contra les retallades	4	– Viatge a Madrid.....	28
– Quan quasi arribe al segon sexenni... ..	6	– Palau Reial	28
– <i>Los profesores son unos vagos...</i>		– Visita al Banc d'Espanya	29
Alguns potser, però no tots.....	8	– Economia financera a l'ESO.....	30
– Manel Àlamo, un escriptor		– El sí de las niñas	31
a l'IES Serra d'Irta	9	– Racó de solidaritat.	
– El Diari d'Anna Frank, en teatre	10	Mestres a Honduras	33
– Quan arriba... Manel Àlamo	11	– Join our english club!!!.....	34
– Donju continua col·laborant		– Viatge a la neu 2012.	
amb l'IES Serra d'Irta	13	Un viatge per al record	36
– Emergències a segon!.....	14	– Projectes de tecnologia. Curs 2011-2012...38	
– Concert de Nadal a l'IES Serra d'Irta	16	– Clasificación de los seres vivos.....	40
– Vinga... a fer senderisme s'ha dit!!!.....	18	– English Theatre	42
– Campionats del pati.....	21		
– Educació plàstica i visual.....	21		
– Festival Joventuts Unides.....	24		
– Las prácticas FCT lejos de nuestra tierra...26			
– Dia de la persona emprenedora	27		

DIPÒSIT LEGAL: CS 204-2008
ISSN: 1889-5700
Imprés en paper reciclat

DIMECRES 27 DE JUNY
A LES 19,30 h,
AL SALÓ SOCIAL DE LA
CAIXA RURAL
ACTE DE COMIAT DELS ALUMNES
DE
2n de BATXILLERAT i CFGS
US ESPEREM A TOTS!!!

BONES VACANCES



LIDIA GALÍ VILIMELIS

EDITORIAL

Quan arriba finals de juny i per tant es clou un període lectiu, és el moment idoni per realitzar-hi balanç de tots els esdeveniments succeïts al llarg del curs. Aquest any, per desgràcia el balanç no pot ser de cap manera tan positiu com ho havia estat en anys anteriors. El marc i el paisatge del nostre sistema educatiu ha canviat considerablement.

L'administració ha canviat les regles del joc al mateix temps que anava destapant les seues cartes a poc a poc. La Conselleria d'Educació, ha anat exposant, encara que de manera no sempre clara, la seua nova política educativa. Una nova política que posa de manifest, de manera clara, totes les retallades que ens esperen en el terreny de l'ensenyament. Unes retallades que ens afecten, de ben a prop, a tots els implicats en el món de l'educació: pilar fonamental en la construcció d'un país. Si algú pensa que, a hores els professors i professores, en parlem perquè en sentim els més perjudicats per aquesta política d'ajustaments s'equivoca de bon tros. Nosaltres patirem les noves mesures però, de ben segur, qui més ho sofrirà seran els nostres alumnes. Ells sí que veuran deteriorades les condicions per a un accés digne i un desenvolupament satisfactori d'eixe dret fonamental que és l'educació: element bàsic per a bastir els ciutadans del futur.

No hauríem de consentir que totes les millores i els avanços que s'han aconseguit en el terreny educatiu, durant un procés de molts anys, s'enfonsen i es perden d'avui per a demà. Al contrari, avui més que mai, cal reivindicar-los amb molta més força i energia.

Amb les retallades, el nostre centre veurà com la seua oferta educativa per a tots aquells que volen formar-se i aprendre nous coneixements, a casa nostra, es redueix. Sense anar més lluny els cicles formatius del centre poden arribar a desaparèixer. Eixe no és el camí i més tenint en compte que han estat, són i seran una finestra que obri novells horitzons de formació a nous alumnes que acaben la seua etapa obligatòria, a antics alumnes que volen reemprendre la seua formació o a persones que, a hores d'ara, es troben en difícils situacions com les que comporta l'atur.

De manera semblant el nostre alumnat d'ESO o de batxillerat veurà com les seues condicions d'estudi dins l'aula s'empobreixen. Així mentre el nombre de professors i de recursos per al centre disminuirà considerablement, el nombre d'alumnes per aula augmentarà considerablement.

El temps futur no sembla massa optimista, però tot i això continuarem treballant, dia a dia, colze a colze, amb l'alumnat i amb les seues famílies per un ensenyament lliure, democràtic i de qualitat. Un ensenyament que potencie al màxim les veritables qualitats de tot el nostre alumnat .



L'EQUIP DIRECTIU

<http://iesserrairta.edu.gva.es>

L'IES SERRA D'IRTA CONTRA LES RETALLADES



PER UNA EDUCACIÓ DE QUALITAT



DATES DE MATRÍCULA:

- Si has de cursar batxillerat els dies 5 i 6 de juliol.
- Si has de cursar 4t ESO o PQPI els dies 9, 10 i l'11 de juliol.
- Si has de cursar 1r ESO els dies 12, 13 i 16 de juliol.
- Si has de cursar 2n ESO els dies 17 i 18 de juliol.
- Si has de cursar 3r ESO els dies 19 i 20 de juliol.
- Si has de cursar cicles formatius els dies 23 i 24 de juliol.

HORARI DE MATRÍCULA: de 9:00 a 14:00 hores.

El alumnes, amb 3 o més assignatures pendents, s'han de matricular del curs que han realitzat i del següent, tot esperant les notes de setembre.

QUAN QUASI ARRIBE AL SEGON SEXENNI...

QUAN QUASI ARRIBE AL SEGON SEXENNI...

Quan quasi arribe al segon sexenni de treball en l'ensenyament és l'hora de mirar arrere i parlar sobre el que he vist durant aquests anys.

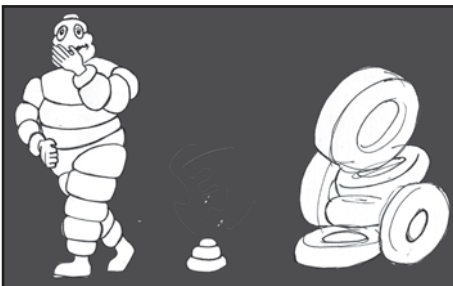
Jo he vist professors eixir de l'aula plorant pel tracte amb adolescents infantilitzats, he vist cadires volant entre alumnes amb la sort de no arribar al seu destí, he vist crueltat en els centres públics.

He vist com es feien desaparèixer les hores d'assignatures optatives com *Entorn artístic o Estructures espacials* (de la meua especialitat, dibuix) mentre augmentaven les d'altres assignatures teòricament més importants. Algú diria que es tracta d'anul·lar la creativitat.

He comprovat que esta estirp passatgera que és l'adolescència era perillosa en el carrer, mentre l'ofici d'aquells que els eduquen era menyspreat pel seu *salari etern i exagerat i les enormes vacances*. Avui la ira cap a l'ofici ha augmentat, malgrat llargues temporades durant les quals els alumnes que no acabaven l'ESO guanyaven molt més apilant rajoles.

He vist reduir aquestes vacances per demanda social i per imperatiu de la inspecció educativa. He vist canviar els noms de lleis, de tràmits administratius, de programacions, de lliçons... Diferent morrió per al mateix gos.

I encara així, el millor de tot, és que ara estic millor, millor que en anys passats i treballs anteriors, amb caps que feien por, por a l'acomiadament, por a les bregues, por als errors, por a quedar-me amb *el cul a l'aire*, permeten-me esta grollera expressió



que recull plenament este sentiment.

En els 7 anys que van passar des de la meua llicenciatura fins el moment en que vaig començar a treballar com a interí d'ací cap enllà, vaig treballar en oficis tan diversos i llunyans com la cuina de *Bernd Knöllner de El Angel Azul* o la impremta de plotter de *Grafos*. I sí, en cada ofici passat, juro que ho vaig fer el millor que vaig saber i vaig poder, fent a voltes més hores que un rellotge i, com diria Bernd, fent les coses amb amor, amb molta cura. I si una altra cosa he après en aquests anys és que cada treball necessita les eines que li són més adequades. Intentar-ho amb unes altres, moltes vegades, és una pífia.

I en estos anys com a funcionari en un centre en el qual repetia curs i anava coneixent els alumnes, he encapçalat grups de treball mediambiental (voluntàriament), he fet cursos útils i inútils per a perfeccionar la meua labor, he organitzat xarrades, eixides amb alumnes, sempre cercant el benestar de l'alumnat (que se sent oprimat per un centre del qual no pot eixir) i el propi. He dirigit i confeccionat publicacions digitals amb ISBN, projectes d'innovació educativa, mercats solidaris, trobades artístiques, exposicions nacionals i internacionals i externes al centre, en les quals eren els alumnes els que cuidaven d'elles, els que participaven i els seus treballs formaven part d'elles, tot buscant ajudes públiques i d'empreses privades.

I tot açò ho feia sabent que ho feia perquè volia, perquè pensava que era en aquell moment el que volia i havia

de fer, sense coaccions, per *motu propi*. I m'era igual fer més hores, tenir més treball, complicar-me en eixides per a rebre a conferenciants o fer dissenys, impressions i mil coses per a preparar el que férem. Perquè he pretès despertar als meus alumnes de la letargia dels mitjans i la societat en la qual vivim dominada pel consum i el conformisme.

Però abans d'arribar ací, com a voltes explico als meus alumnes de l'ESO, vaig passar per una sèrie de proves, de cicles: primer superant batxillerat i selectivitat (molts es queden pel camí), accés a la facultat i els 5 anys de carrera (llavors) amb el curs de *CAP* (Curs d'Adaptació Psicopedagògica) necessari per a poder fer classe en este estat, i després d'un lapsus de temps i 4 anys més d'interinatge vaig aprovar l'oposició-concurs a una plaça de dibuix, amb la necessària obtenció del *grau mitjà de valencià de la Junta Qualificadora* i el *certificat de Capacitació lingüística* amb respectives proves que no sempre vaig aprovar a la primera...

I ara escric estes línies... Però, encara que sembla sinuós el camí no és cap cosa sobrehumana, no és inassolible, i sempre animo als que desitgen *el meu sou i les meues vacances* a que facen este camí... Malgrat que amb les retallades cobraré menys cada mes, que no cobraré sexennis i que les meues condicions de treball seran més difícils... I en quant a les vacances, abans de parlar malament dels professors (que no decidim personalment quan les





volem...) hauríem de mirar quantes vacances es fan en altres països i voríem com no som privilegiats.

"Mentre l'obrer no es queixe seguiran retallant", deia Antonio O. I és que som uns privilegiats amb massa beneficis. En altres feines i empreses el treballador pot anar ascendint,

millorant les seues condicions laborals treballant durant anys i beneficiant a l'empresa amb la seua experiència, però en l'educació pública és al contrari, cada vegada estem menys valorats i les nostres condicions són pitjors.

Potser l'estat hauria de mirar en altres direccions... segur que trobem, entre tots, molt balafament, beneficis i comissions que podria retallar...

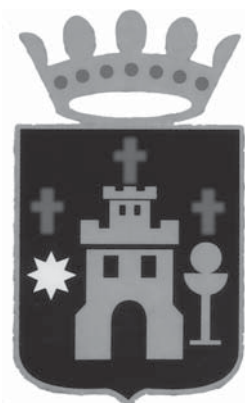
Mentrestant jo segueixo ací, amb els meus alumnes, preparant-los per a este temps d'engany, mentre les cordes vocals m'ho permetisquen.



este temps d'engany, mentre les cordes vocals m'ho permetisquen.

**INSTITUT D'EDUCACIÓ
SECUNDÀRIA
SERRA D'IRTA**
C/ Francesc Sospedra s/n
Telèfon: 964 410 500
12570 – Alcalà de Xivert
12004394@edu.gva.es
<http://iesserrairta.edu.gva.es/>

**COL·LABORA AMB DTP
L'AJUNTAMENT
D'ALCALÀ DE XIVERT
ALCOSSEBRE**



LOS PROFESORES SON UNOS VAGOS... ALGUNOS POTSER, PERÒ NO TOTS

Los profesores son unos vagos. Així van interpretar, molts, les paraules d'Esperanza Aguirre referint-se als professors de la Comunitat de Madrid, quan, a setembre de 2011, va dir que les hores que treballaven els professors eren, en general, menys que les que treballaven la resta de madrilenys. Ràpidament, a l'endemà, a Twitter, va haver de rectificar dient que ella ja sabia que eixes hores a les quals es referia eren només les lectives amb alumnes, però que els professors en treballaven més als centres (guàrdies, reunions, avaluacions...), a banda de les hores que passaven corregint i preparant materials els dissabtes i els diumenges.

Aquesta idea, possiblement, la comparteix més gent, que pensa en els professors, o en els mestres, tant se val, com a persones (que no com a treballadors) que van unes horetetes als seus centres, aguanten com poden els xiquets a classe i tenen un munt de vacances. Ah! i, de tant en tant, fan vaga.

Seguint aquesta línia, farà vora un mes (exactament el 13 d'abril), el Secretari d'Estat d'Administracions Públiques, Antonio Beteta, va dir, referint-se als funcionaris que "...deben olvidarse del cafetito y de leer el periódico". I jo pregunto: "I si el cafetito y el periódico són a l'hora d'esmorzar, tampoc?"

Molta gent té una imatge distorsionada de què és un professor o una professora, i es sorprenen molt quan coneixen de prop la nostra feina.

Jo ja fa una vintena d'anys que estic en aquesta professió i us puc ben assegurar que sí que he conegut algun company absentista, caradura, pocavergonya, vago, però pocs, molt pocs. Com en tots els treballs, sempre hi ha un xicotet percentatge de gent que no compleix, o que no realitza del tot bé la seua feina; però torne a dir que és com en tots els treballs. Cal recordar, també, que un professor o una professora són gent preparada, que han cursat una carrera



universitària, alguns fins i tot han fet cursos de doctorat, han preparat oposicions i molts les han aprovades (quan es convocaven oposicions i hi havia places noves per cobrir; que no és el moment actual), i el que és més important, que han triat aquesta feina per VOCACIÓ, vocació d'ensenyar.

¿Com, sinó, s'entén entrar a una classe de vint-i-cinc o trenta xiquets i xiquetes, cadascun d'un pare i d'una mare (com diem col·loquialment), que alguns d'ells se saben tots els seus drets però, a voltes, pocs dels seus deures, sense tenir nosaltres gaire autoritat, i intentar ensenyar-los coneixements i formar-los com a personetes? És molta la satisfacció que tenim quan veiem que els xiquets avancen, aprenen, creixen responsables. Com diria un llaurador, són els *arbrets* que hem de criar rectes per a que quan vinga el moment donen els seus fruits.

El nostre centre, l'IES Serra d'Irta, per la zona geogràfica on es troba, és, en general, un centre de pas. Per aquest motiu hi passen molts professors diferents cada curs. Alguns vénen de lluny. Hi ha muntada una roda de cotxes per als profes que vénen de Castelló i una altra per als que vénen de València. De València tots els dies? Doncs sí, de València tots els dies. Són companys que cada dia passen vàries hores a la carretera, amb tot el que això comporta d'estrés,

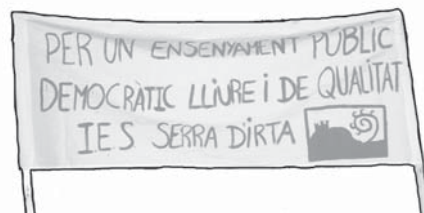
ansietat i cansament. Malgrat tot, el percentatge de faltes d'assistència és molt baix; la gent complix, fa la seua feina, dona les seues classes, prepara exàmens, els corregeix, prepara materials per als alumnes amb més dificultats, fa cursets...

Per tot el que he exposat, no m'agrada gens la política del *tú calumnia, que algo queda* que estan portant a terme alguns governants amb el col·lectiu dels docents. No tolere que ningú ens pose l'etiqueta de *vagos* (ni molt menys), ni que ningú ens diga si ens podem o no ens podem prendre un café o llegir el periòdic a l'hora de l'esmorzar (bons estariem).

En aquestos moments de crisi que, per desgràcia, ens toca viure a tothom, els professors també ens haurem d'acoblar a les circumstàncies: com sempre que entra un govern nou, haurem de suportar una nova reforma educativa, tindrem més alumnes per aula (que no sabem si cabran, perquè les aules que van dissenyar uns altres governants són menudes), no podrem desdoblar grups, no podrem fer reforços, haurem de donar assignatures que no són la nostra, haurem de treballar més hores... i també, com quasi tot el món que té la sort de treballar en aquestos moments a Espanya, cobrarem menys. Malgrat tot açò, jo, com la majoria dels meus companys tindrem la consciència tranquil·la, perquè farem, com sempre hem fet, el nostre treball el millor que sabrem, i intentarem millorar dia a dia, mes a mes, curs a curs...

Ara, els polítics que ens governen, que ens demanen tanta austeritat i que fins i tot ens desqualifiquen davant l'opinió pública, tindran la consciència tranquil·la? Han fet el seu treball el millor que han sabut?

Tica Martí Herrera



MANEL ÀLAMO, UN ESCRIPTOR A L'IES SERRA D'IRTA

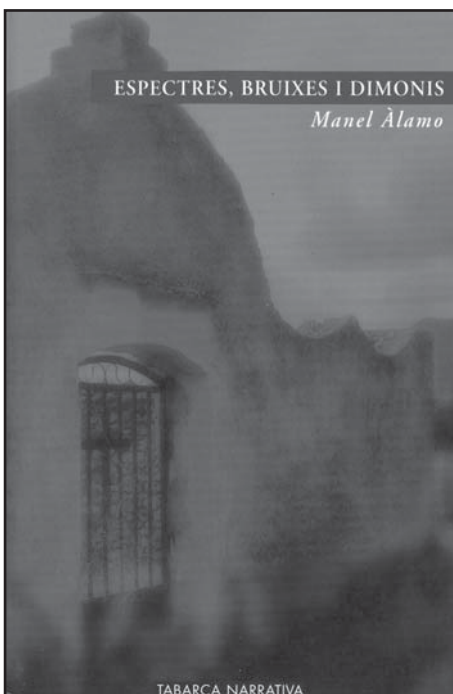
MANEL ÀLAMO, UN ESCRIPTOR A L'IES SERRA D'IRTA

Aquest curs 2011-2012 hem tingut la sort de gaudir de Manel Àlamo. Manel és un jove professor de llengua valenciana que té com a vocació primordial l'escriptura. En començar aquest curs, els membres del Departament de Valencià vam barallar la possibilitat de posar com a lectura alguna de les obres de Manel. A la fi, vam decidir posar l'obra *Espectres, bruixes i dimonis* a 1r d'ESO i *Quan arriba el crepuscle* a 3r d'ESO; i organitzar, al llarg del curs, alguna xerrada de Manel per apropar els alumnes al procés de creació literària. No podíem desapropiar l'ocasió!

Seguint amb allò programat a principi de curs, els dies 2 i 3 d'abril es van realitzar aquestes xerrades, sobre les quals alguns alumnes de 1r i de 3r van fer una xicoteta ressenya.

ESPECTRES, BRUIXES I DIMONIS

El dia 3 d'abril de 2012, Manel Àlamo ens va fer una xerrada sobre el seu llibre *Espectres, bruixes i dimonis*, que els alumnes de 1r d'ESO vam llegir durant el 2n trimestre.



Manel Àlamo al costat d'una tomba del cementeri dels anglesos, investigant per a la novel·la que acaba de publicar

El llibre tracta sobre tres històries que conta un iaio als seus néts. Aquestes narracions són de por, intriga, suspens...i sempre passen al poble dels iaïos de Manel, Villalonga. Manel ens va contar que aquest llibre el va escriure en honor al seu avi, i ens va mostrar i explicar algunes fotografies relacionades amb les històries.

De la primera, *L'home que no arribava mai a Fornà*, ens va ensenyar una fotografia del camí que va per les muntanyes de Vilallonga a Fornà. Ens va contar l'anècdota de com van fer, Manel i els seus amics, aquest camí la nit del trenta-un d'octubre (nit d'ànimes), igual que fa el protagonista de la història. També ens mostrà una imatge d'una processó d'ànimes i una altra del bar de Vilallonga, des d'on, suposadament, va eixir Nando Rabosot, el protagonista, camí de Fornà. Actualment aquest bar és una casa de cultura.

De la segona història, *L'herba llepallunes* ens va posar una imatge sobre una planta aromàtica en la qual es va inspirar per a inventar l'herba llepallunes, una altra imatge d'un *dimoni matababres*, una d'una serralada on podria trobar-se el Tossalet del Dimoni i un parell de fotos per comparar l'evolució del barri del Cabanyal de València, on dos del protagonistes d'aquesta història van anar a buscar Miquel Llobarro.

De la tercera història, *El pare Ferrer*, que conta la vida d'un escolapi de Vilallonga que investiga l'existència

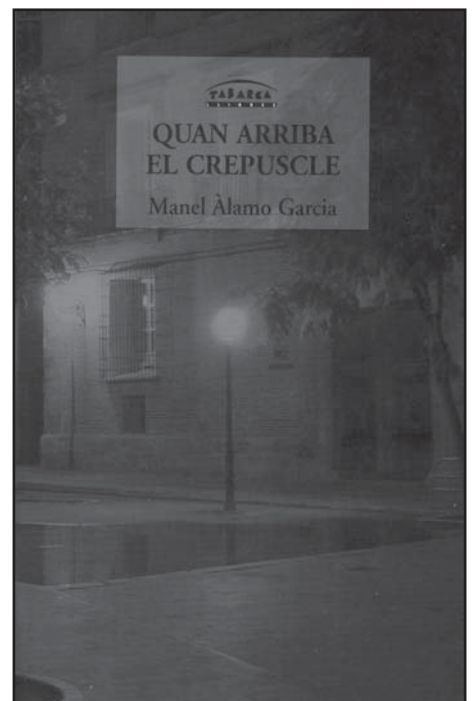
d'una bruixa al seu poble, ens va mostrar imatges del cementeri de Vilallonga, del Col·legi dels Escolapis de València, on Manel va estudiar, i també unes fotografies d'un antic tren de vapor a l'estació de l'Orxa, similar al que, suposadament, utilitza l'ajudant del pare Ferrer.

Alguns alumnes de 1r d'ESO vam ajudar a la professora de Valencià Pilar Montesinos a elaborar un cartell en homenatge a Manel, que vam penjar a la sala d'actes per als dos dies de les xerrades. Ens va quedar molt bonic. Esperem que li agradara a Manel.

Desirée Gracia, Javier Sancho i Bàrbara Fernández de 1r d'ESO A

QUAN ARRIBA EL CREPUSCLE

El dia 2 d'abril, els alumnes de 3r d'ESO vam tenir una xerrada del nostre professor Manel Àlamo (escriptor i periodista), en la qual ens contava la seua vida, els llibres que ha escrit i en què s'inspira per a redactar les històries. Un dels llibres que ens va proposar aquest curs va ser *Quan arriba el crepuscle*. La novel·la tracta d'un assassinat sense resoldre, un amor prohibit i unes misterioses criatures, que fan aquest llibre



molt interessant i entretingut. La història passa a la València actual.

En la xarrada, Manel va tractar diferents temes. Per començar, ens va contar en què s'havia inspirat per fer el llibre. Una de les seues novel·les preferides és *Dràcula*, una història plena de terror amb una història d'amor amagada darrere. Com bé ens va dir Manel, li agraden molt aquest tipus de novel·les. Per fer un bon llibre, sempre s'informa al màxim; per això, no és d'estranyar que visite molts cementeris i altres llocs on s'esdevé l'acció, per a que hi hagen bones descripcions. També ens va comentar que algun tros del llibre estava relacionat amb *L'exorcista*.

A continuació, contarem algunes curiositats de la novel·la : Segons ens va dir ell, el nom del vampir, Nel de Popler, ve del seu nom, Manel, i del seu cognom, Àlamo en anglés, *popler*. La princesa Arual ve de Laura a

l'inrevés, la seua dona, Helena Tortosa ve del segon cognom d'una amiga seua. Àngela Peris ve del cognom d'un dels seus millors amics. Frederic Padilla, ve del cognom de la dona del seu padrí. Quelo Albert és el cognom d'una companya que tingué a Info TV. David Muntaner és el cognom d'una atleta valenciana, Conxa Muntaner, que és de l'Eliana, el mateix lloc on viu David. El món de Rofàs és la Safor a l'inrevés, la comarca de la seua mare. Tots aquestos noms volen ser un homenatge a persones i llocs que Manel estima molt.

En aquest llibre, el propi autor també forma part dels personatges. Cada personatge parla en primera persona, fins i tot Manel, però el narrador és extern i parla en tercera persona. Gràcies a això podem conèixer els pensaments de cada personatge, fins i tot del propi autor. Manel intervé en el llibre com a un periodista que està investigant el cas.

En l'última part de la xarrada, ens va ensenyar unes imatges dels diferents llocs de València on ocorre l'acció: la plaça del Carme, on David troba morta a Àngela, al costat de l'església; el Jardins dels Vivers, on ocorre tota l'acció final; la casa de Nel de Popler, on s'amaga mentre estava al nostre món; el cementeri de València; les torres de Quart del s-XIV; el xalet de David...

Com a valoració final hem de dir que ha sigut un privilegi tenir aquest any com a professor a Manel Àlamo, l'autor d'un llibre que ha agradat a tots els alumnes de 3r i també a alguns professors que l'han llegit. Ha sigut un honor poder llegir la seua novel·la i poder preguntar-li tots els dubtes i traure-li informació que ens ha sorprès molt.

Elena Vinuesa i Cintia Sanz de 3r d'ESO C

EL DIARI D'ANNA FRANK, EN TEATRE



L'eixida va ser el dimecres 30 de novembre. Vam arribar a l'institut a l'hora de sempre, a les 8 del matí. Va tocar la campana i, al cap de deu minuts, va aparèixer Tica, la professora que ens acompanyava, amb la llista d'alumnes de 4t d'ESO A i B. Vam anar tots junts a l'autobús i una vegada allí, la professora va passar llista mentre pujàvem.

El recorregut va ser el normal per anar a Castelló. El conductor del bus es pareixia molt a Damián, professor d'ètica del nostre institut.

Ja a Castelló, vam entrar a l'institut Penyagolosa i vam esmorzar mentre ens reuníem molts instituts al pati i ens creuàvem mirades entre els alumnes pertanyents a cada centre. Al cap d'una estona, va vindre una encarregada de l'empresa a avisar-nos que ja podíem entrar a la sala de teatre. La sala era com, si fa o no fa, la nostra aula multiusos, però amb unes



cadires més còmodes i un escenari elevat a un metre i mig del terra.

Els alumnes no van tardar en seure i organitzar-se, tampoc van tardar en aparèixer els actors, els quals van fer una petita introducció i, per fi, va començar l'obra.

L'obra era El diari d'Anna Frank, que narra la vida d'una família jueva que s'amaga dels nazis a la ciutat d'Amsterdam, Holanda. Eren set persones més Anna Frank, una xiqueta de 12 anys que és qui escriu el diari. En l'obra es transmetia molt bé com vivien, les estrictes normes que tenien, com ara no fer cap soroll mentre els treballadors del magatzem estaven a l'edifici.

Eren quatre actors, però feien els papers tan bé que Tica es va pensar que n'hi havien més. L'actor que feia de pare d'Anna Frank i Sr. Dussel, era bastant professional; tenia uns trenta anys i poc de cabell. L'actor que feia de Peter i Sr. Vaan Daam era més jove i s'equivocava prou, no en l'actuació, sinó en la llengua ja que deia alguna paraula en castellà. La xica que feia de Margot, Sr. Vaan Daam i Sr. Frank ho feia molt bé i era prou jove. I, per últim, la noia que feia d'Anna Frank, potser l'única errada que feia era que aguditzava la seua veu en excés.

L'obra va ser molt bona, però una de les coses que més destacaria de l'eixida va ser la visita de Marcos, exdirector del nostre institut, que ara treballa a l'IES Penyagolosa; em va sorprendre la memòria que té, ja que ens va reconèixer a molts!

Quan va finalitzar la representació, vam eixir de l'institut i vam tindre mitja hora per anar a donar voltes. Ens vam reunir a les 11,50 h. a la porta de l'institut, on vam esperar l'autobús i vam tornar al poble.

Younes El Ghoufairi de 4t ESO

QUAN ARRIBA... MANEL ÀLAMO

Manel Àlamo (València, 1977) va arribar a la docència quasi per accident. La seua il·lusió, des de ben menut, havia sigut la de ser periodista. Per això, en acabar els estudis obligatoris, es va matricular a la facultat de periodisme de la Universitat Cardenal Herrera de València. Després de passar per uns quants mitjans (TVV, Gandia TV, Info TV i la delegació de Tele 5 a València, entre d'altres...) va decidir penjar el micro i dedicar-se a l'ensenyament del valencià. I entre rodes de premsa de polítics, entrevistes a futbolistes o preparar classes per a alumnes de l'ESO, ha tret temps per escriure alguna "novel·leta", com li agrada dir a ell.

La primera va ser *Espectres, bruixes i dimonis* (Tabarca Llibres, 2003) on uneix el món rural i la fantasia en tres històries de terror: *L'home que mai arribava a Fornà*, *L'herba lleपालlunes* i *El pare Ferrer*.

L'any 2006 la mateixa editorial li va publicar *Els cavallers del Drac* que va ser finalista del Premi de Literatura Juvenil Ciutat de Borriana. En aquesta obra Àlamo ens conta les aventures de tres joves darrere les passes del cavaller occità Raimon de Foix i el talismà secret dels càtars.

Dos anys després va tornar a quedar finalista del Premi Ciutat de Borriana amb l'obra *Quan arriba el crepuscle* (Tabarca Llibres, 2008) una història de vampirs que ocorre al barri del Carme de València.

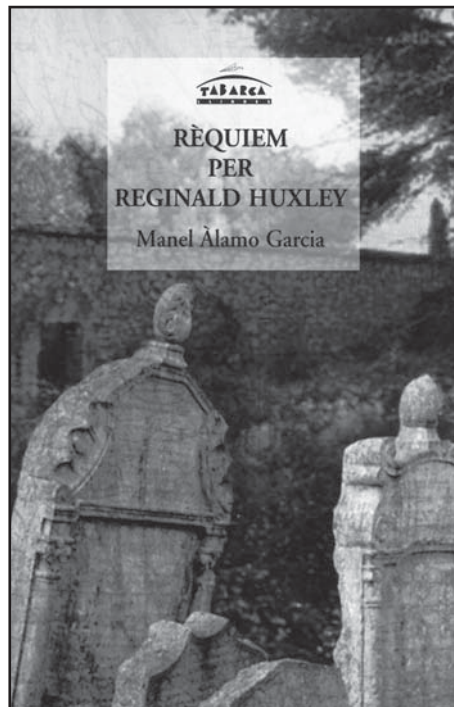
L'última obra la tenim, com se sol dir, acabadeta d'eixir del forn, es titula "Rèquiem per Reginald Huxley" (Tabarca Llibres, 2012) i torna a tindre les aventures i el misteri com a principals ingredients.

Tica Martí: Manel, bon dia, en primer lloc, amb quina de totes les teues professions t'identifiques més: amb la de periodista, la d'escriptor o la de professor?

Manel Àlamo: Si he de ser sincer, tota la vida havia somiat amb què al meu epitafi, davall del meu nom i la data del meu naixement i de la meua



Manel al Mestalla després de l'últim partit que va cobrir com a periodista



Rèquiem per Reginald Huxley, el darrer llibre del nostre company Manel Àlamo

mort figurara: "periodista i escriptor". Però, com molta gent sap, no corren bons temps per al periodisme. El periodisme era (i és, malgrat que fa quatre anys que no redacte cap notícia) la meua vocació. He arribat a la docència, quasi per accident. Però he de confessar que m'agrada molt donar classes i el contacte amb la gent jove; tot i que de vegades et facen un poc rabiar, he, he, he!

T.M.: T'agradaria algun dia, poder dedicar-te plenament a escriure?

M.À.: La veritat és que sí, però sent realistes no crec que això puga ocórrer-me abans de jubilar-me, quan tinga uns setanta o setanta-cinc anys. **(Somriu)**

T.M.: Recordes quina va ser la primera narració que vas escriure conscientment que feies literatura?

M.À.: Sí, tenia deu anys i anava a cinqué d'EGB (com es deia en aquella època la primària). Aleshores la nostra mestra de valencià, Maria Josep, ens va dir que escrivíem una obreta de teatre i, després, la que més ens agradara, la representariem. Jo vaig escriure una obreta còmica sobre la família Dràcula que va agradar molt als meus companys i al final de curs la vam representar. Va ser molt emocionant per a mi, ja que tota la classe va treballar perquè l'obra fóra un èxit.

T.M.: Quines són aquelles novel·les que han estat fonamentals en la teua formació com a escriptor?

M.À.: Jo he llegit molt i de diferents gèneres. D'adolescent m'agradaven molt les novel·les de Jules Verne, especialment "La volta al món en vuitanta dies". També recorde devorar amb molt d'interés els llibres de misteri, en especial els de Sherlock Holmes i també algun d'Agatha Christie. De més major també m'he interessat pels grans narradors russos del XIX com Dostoiewski o, sobretot, Tolstoi; pel realisme màgic de García Márquez o Günter Grass; i, com no, també he gaudit amb la narrativa d'Enric Valor i les novel·les policiaques de Ferran Torrent. Ara que, si he de dir quina ha sigut l'obra que més m'ha marcat, sense cap mena de dubte: Dràcula, de Bram Stoker; un llibre que he llegit ja tres vegades.

T.M.: Creus, per tant, que per a ser un bon escriptor cal ser, primer, un bon lector?

M.À.: Sí, és clar. Hi ha un tòpic futbolístic que diu "dis-me com entrenes i et diré, com jugues". Amb la literatura, ocorre exactament el mateix.

T.M.: Quan anaves a l'escola algun professor dels que tingueres contribuïren a què desenvolupares la teua vocació literària?

M.À.: Sí, en la vida no podem caminar sense l'ajuda d'un primer guia. En el meu cas voldria recordar

a dos professors que em van marcar positivament en aquest aspecte. El primer, el pare Moliner, que era de Morella, que em va inocular a les venes el verí del periodisme. I, per altra banda, Voro Signes, el professor de valencià que vam tindre tot el BUP. Gràcies a les seues classes em vaig decantar pel valencià com a llengua habitual –no només literària– i em vaig interessar profundament per la literatura.

T.M.: Canviem de tema. Anem a conèixer un poc més el Manel Àlamo escriptor. Dis-nos, per exemple, quines són les teues hores predilectes per a escriure?

M.À.: Jo sóc una persona que només matinege per exigències del guió, o bé per vindre a treballar o quan alguna de les dues filles que tinc ens convida amablement a abandonar el lliç abans que isca el sol. Per això, com els vampirs, m'estime més començar a escriure quan el sol comença a amagar-se.

T.M.: I tens algun lloc de la casa on t'agrada més escriure?

M.À.: Sí; el lloc on més m'agrada escriure és la xicoteta biblioteca que tenim a casa, *l'habitació verda*, com l'anomenem, ja que tota ella és verda, fins i tot els mobles.

T.M.: Quin tipus d'escriptor és Manel Àlamo, dels de bolígraf i quartilles o dels que ja s'han adaptat a les noves tecnologies?

M.À.: Un poquet dels dos. Tinc unes quantes llibretes en les quals escric totes les idees que em vénen al cap susceptibles de convertir-se en un relat o una novel·la. Però a l'hora d'escriure utilitze un ordinador portàtil, ja que és molt més còmode. Ara, a l'hora de corregir m'agrada imprimir els esborranys i corregir-los primer amb boli.

T.M.: Ens ha dit un pardalet que la dutxa és un dels teus llocs preferits per inspirar-te...

M.À.: He, he, he! Sí, la veritat és que és així. Hi ha vegades que no sé com continuar una història i li pegue voltes i voltes sense saber què fer. Aleshores quan em pose sota la dutxa se m'aclareixen les idees. De fet, alguna vegada m'ha vingut la inspiració i he eixit tot ensabonat de la dutxa per

escriure-ho i que no se m'oblidi. És màgic!

T.M.: De les novel·les que has publicat, que ja em comentat al principi, de quina estàs més satisfet literàriament i quina té, per a tu, més valor sentimental?

M.À.: Començaré per la segona pregunta. La que més valor sentimental té és "Espectres, bruixes i dimonis" ja que és la primera que vaig escriure. Però la meua joieteta, la novel·la de la qual estic més satisfet, és "Quan arriba el crepuscle". És un doble homenatge; per una part a la meua novel·la favorita, "Dràcula"; i per altra a la meua ciutat, València.

T.M.: En les teues obres t'agrada molt jugar amb els diferents tipus de narrador i amb les històries dins d'altres històries?

M.À.: Sí, en totes les novel·les que he escrit sempre introduïsc algun narrador protagonista que conte la història a partir dels seus records o d'algun diari. D'aquesta manera tracte d'aconseguir certa versemblança per als episodis fantàstics i, a més, oferisc el punt de vista d'un personatge que ha patit en primera persona els fets que conta. Considere que això pot donar més calidesa a la narració.

T.M.: La teua última novel·la Rèquiem per Reginald Huxley ja la tenim a les llibreries. Quines novetats aporta respecte a les anteriors?

M.À.: Bé, en aquesta novel·la abandone el terror i torne a les aventures i a la intriga. És una novel·la on la música té una importància vital, ja que el rèquiem per Reginald Huxley, amaga la clau per desxifrar un misteri. A més a més, també és la primera novel·la que situe fora del meu univers particular, format per la ciutat de València i la comarca de la Safor, d'on és la meua família materna. I pel que fa a la tècnica narrativa, és la primera en la qual he emprat el narrador omniscient.

T.M.: Com ja et coneixem una miqueta, sabem, de ben segur, que el teu cap ja està en marxa preparant un altre relat. Què ens pots avançar?

M.À.: La veritat és que actualment per diverses raons (anar i tornar d'Alcalà,

preparar classes, corregir exàmens i, sobretot, criar les xiquetes) tinc molt poc de temps lliure per dedicar a la literatura. Amb tot, ara he dissenyat alguna història nova, que només tinga temps, procuraré escriure. En concret, si cap maledicció m'ho impedeix, aquest estiu vull començar una paròdia ambientada en la postguerra espanyola, en l'any en el qual l'ONU va aïllar internacionalment el règim de Franco. Serà, si l'acabe, la primera novel·la que escriuré per a un públic adult.

T.M.: I per finalitzar, ens has comentat que a banda de tots els oficis que tens, també ets pare. Quins tipus d'històries els contes a les teues filles?

M.À.: Mar, la meua filla major, és molt aficionada als contes infantils de tota la vida. Per això cada nit, abans de gitar-se li'n llig alguns d'ells. Una nit és *La Sirenetta* i una altra *La Ventafocs* o *La Bella i la bèstia*. Paula, la menudeta, encara no arriba a l'any i, de moment, es conforma amb el pit que li dona sa mare.

T.M.: Bé, moltes gràcies, t'agraïm molt que ens hages concedit aquesta entrevista i et desitgem moltíssima sort per al futur, tant com a professor, com en la teua tasca literària.

M.À.: Moltes gràcies a vosaltres.

PD: Si voleu saber un poquet més del nostre entrevistat, podeu consultar els següents enllaços a Internet:

-http://www.youtube.com/watch?v=ohNho8374hU&lr=1&feature=results_video

-<http://www.youtube.com/watch?v=GcgekYJ68xY>

-<http://www.youtube.com/watch?v=WJ4wA2euZ6M>

Tica Martí Herrera



Sara López de 3r d'ESO C

DONJU CONTINUA COL-LABORANT AMB L'IES SERRA D'IRTA

D'ací uns pocs mesos farà ja un any (com passa el temps!) que el nostre company Josep Martínez es va jubilar. Sembla que va ser ahir quan vam fer el dinar d'acomiadament. Ja en eixe moment vam quedar que Josep continuaria col·laborant amb l'institut en tot el que ell poguera, i així ha sigut.

Com tots els anys, i sense notar per a res que ja estava jubilat, ha complit amb la seua tasca, agafada voluntàriament des de fa anys, d'organitzar les vacunacions que pertocquen als i les alumnes de 2n d'ESO. Josep fa de pont entre el Servei de Salut d'Alcalà i els alumnes de l'IES, de manera que cap alumne, ni cap alumna queda sense vacunar. La veritat és que facilita moltíssim aquesta tasca, tant al Centre de Salut com a les famílies dels alumnes.

Un altre tema que també organitzava Donju, que era el viatge a Madrid de final de 1r cicle, ja estava,enguany, mig organitzat per ell i per Encarna Muñoz, tutora de 2n d'ESO-B, però es va haver de suspendre per tot el tema de les mobilitzacions per les retallades del govern en Educació.

Una altra cita, a la qual tampoc ha faltat Josep, ha estat la pujada al campanar. Com ja fa anys, Donju organitza cada curs una pujada al campanar per a tots aquells professors i professores que hi vulguen anar. És una activitat lúdica que permet als professors "forasters" comprendre millor eixa estima que els gaspatxers tenim pel nostre símbol : *lo campanar*.

Bé, de tots aquestos temes anem a parlar un poquet amb Josep.

Tica Martí: Hola Josep, quin és el balanç d'aquestos mesos sense donar classes?

Donju: Sembla que siguen com unes vacances prolongades. A més, aquests contactes mantenen les relacions amb les bones persones de l'institut.

T.M.: La jubilació ha estat com t'esperaves, o no? T'has penedit en algun moment d'haver pres eixa decisió?



Donju: Tot enllaçant amb la resposta anterior, no me n'he penedit. Simplement, el moment era arribat i fins ara he conservat tots els lligams afectius.

T.M.: Els que et coneixem sabem que eres una persona molt activa. Com t'organitzes el temps? T'avorreixes en algun moment?

Donju: No sóc gaire original quant al ventall d'activitats: passeigs, música, lectura, ordinador, esmorzars amb els amics, partides de cartes... Tot plegat, no m'avorric.

T.M.: Recordes quants anys fa que portes els alumnes a vacunar? Com va ser fer-te càrrec d'aquesta tasca?

Donju: Fa uns vint anys. Al principi, no de forma sistemàtica. Últimament tot s'ha regularitzat força. Allò que se'n diu "fer-me càrrec" té a veure amb la gran amistat amb Manuel Barceló, ATS del Centre de Salut. Com a data exacta, cal esmentar l'any 2008: començaren les campanyes de vacunació del papil·loma.

T.M.: És possible que els tingues comptats ?

Donju: Pel motiu al·ludit abans, no se'm va acudir comptar els alumnes. En tot cas, respecte al cas del papil·loma, hauran estat més de cent cinquanta xiquetes vacunades.

T.M.: Recordes alguna anècdota curiosa que t'haja passat portant els xiquets a vacunar al Centre de Salut?

Donju: Fins i tot quan ja exercia a l'institut, també acompanyava els alumnes del col·legi que tenien la mateixa edat. Un de tants alumnes se'm va escapolar. Vaig poder capturar-lo per velocitat. En plantejar-li la qüestió de rigor : "Qui et penses ser?", va respondre, amb absoluta seguretat,: "Jo sóc superman!". I calgué vacunar-lo en qualitat de tal.

T.M.: Suposem que estàs al dia de totes les novetats que el govern proposa en educació. Quina opinió tens al respecte?

Donju: Estic assabentat de les novetats que el govern... proposa???. Lògicament, totes em semblen molt desencertades i tindran un efecte negatiu en l'educació. De què serveix traçar línies roges (hipotèticament infranquejables)?

T.M.: Canviant de tema, quina llàstima ha estat no poder fer el viatge a Madrid. Teníeu l'organització molt avançada?

Donju: Doncs sí que ha sigut una llàstima, ja que els alumnes amb els quals anàvem a Madrid eren els de la meua última tutoria i tant ells com jo teníem moltíssima il·lusió. Ja teníem l'organització prou avançada, fins i tot teníem l'hotel reservat.

T.M.: Com fa molts cursos, has portat els companys a pujar al campanar. Te'n recordes quants anys has repetit aquesta experiència? Com es van portar els companys d'enguany?

Donju: Ignoro quantes voltes he organitzat la festa de "l'ascensió". Dur companys i companyes a un indret tan nostre i il·lustrar-los amb una petita explicació ha sigut, és i serà una experiència força satisfactòria.

T.M.: Bé Josep, t'agraïm molt la teua col·laboració i continuem en contacte, com sempre.

Donju: L'agraïment és meu per seguir recordant-vos de mi. El fet de poder col·laborar amb l'institut és un motiu de comboi.

Tica Martí Herrera

EMERGÈNCIES A SEGON!

EMERGÈNCIES A SEGON!

Clara té 15 anys i estudia l'assignatura d'Educació Plàstica. Ella i altres companys del curs s'havien quedat a la vesprada en el taller del pare de Joan, pintor del poble, per a acabar un treball que tenien en comú. El taller estava en les afores del poble i podien així estar treballant a soles i tranquils amb música.

Clara necessitava pintura groga per a decorar un pitxer i va anar a cercar-la a un armari de material que estava en l'altre costat del taller, darrere d'una gran porta de vidre. Amb ganes d'acabar la feina es va alçar i es va dirigir cap a allí. Xavi, que estava boig pels seus ossos, va aprofitar l'ocasió i la va seguir amb la mirada. Com la porta del taller era de grans dimensions i amb grans cristalls, va continuar observant els seus moviments. Clara estava intentat aconseguir el pot de pintura però, com estava molt alt i ella era de petita alçada, no arribava a agafar-ho amb la mà. Xavi seguia divertit l'escena.

No obstant açò, va intuir el perill quan va veure que Clara, amb una regla de dibuix, estava desplaçant el pot cap a fora per a fer-ho caure. Un moviment fora de control de Clara va fer que el pot caiguera de forma imprevista i no li donara temps per a apartar-se.

Es va protegir amb la mà, però el pot va arribar a colpejar-la en el front i el nas. Després de notar l'impacte, Clara es va posar les mans en la cara, va notar com sagnava i, espantada, es va girar cap als seus amics demanant ajuda.

Xavi va ser el primer a reaccionar. Es va dirigir a tot córrer cap a la porta després de la qual es trobava Clara i, propinant-li una forta espenta, va tractar d'obrir-la. El cristall no va aguantar la sacsejada, doncs la porta s'obria contra direcció, i es va partir en trossos.

Clara tenia la cara ensangonada i Xavi estava tendit en el sòl, envoltat de cristalls i sagnant també pel braç. Els companys, espantats pel fort soroll,



van tardar uns segons a mobilitzar-se, però de seguida es van dirigir cap a ells per a prestar-los ajuda. Ningú sabia com actuar exactament, fins que Albert va comentar que hi havia estat fa un mes a una xarrada de primers auxilis i automàticament es va fer càrrec de l'assumpte. Primerament li va ordenar a un altre company que trucara al telèfon de emergències 112 i que els informara del lloc exacte, el nombre d'accidentats, el tipus d'accident, i que no s'oblidara d'identificar-se així com penjar l'últim. Seguidament va demanar a la resta de companys que asseguraren a Clara en una cadira i, amb un drap mullat, li netejaren la cara. Van veure que no parava de sagnar pel nas. Albert, que estava atenent a Xavi, els va dir

que pressionaren el nas amb els dits contra l'envà nasal sempre amb el cap inclinat cap a davant en 90 graus. Ell, mentrestant, intentava detenir la sang que eixia per la ferida del braç de Xavi amb un drap tacat de pintura (era el primer que hi havia posat). Al cap d'uns minuts, creient que s'havia detingut l'hemorràgia, va retirar el drap, però immediatament la sang va tornar a brollar.

Albert va recordar que havia de col·locar-li gases pressionant les mateixes fins a arribar a un total de deu i posteriorment realitzar-li un envenat comprensiu. Més tard van venir els equips de primers auxilis i Albert els va donar tota la informació de les seues actuacions perquè aquests actuaren amb major rapidesa i eficàcia.

Aquesta situació és imaginària però no cal indagar molt per a trobar-nos casos reals com aquest que va passar en l'institut Azud de Alfeitamí d'Almoradí fa un parell d'anys: Un professor va salvar la vida a un alumne al practicar-li una maniobra de primers auxilis. Com va passar? L'alumne estava jugant al futbol i corria amb el cap baix, la qual cosa va provocar que es donara un fort colp amb un dels fanals del pati. L'alumne es va quedar sense respiració i s'estava tragant la llengua, amb el perill d'asfíxia. Com el professor en qüestió, estava format en socorrisme i primers auxilis, va reaccionar ràpidament posant a l'alumne en posició lateral de seguretat i taient-li la llengua. I trucant immediatament després al 112.

Segurament gairebé tots ens hem trobat o podem trobar-nos, al llarg de la nostra vida, davant d'alguna situació d'emergència semblant. Potser no tan greu però aquests moments no es poden preveure. I més encara en un centre educatiu. Aquestes situacions es caracteritzen per la necessitat de donar solucions ràpides i, alhora, efectives.

Però qui ens ensenya a actuar d'una forma efectiva? Conscienciar als alumnes sobre la necessitat d'afrontar amb serenitat i eficàcia

una situació d'emergència i donar a conèixer al jòvens sobre els perills que ens envolten i donar-los nocions bàsiques de primers auxilis; van ser un dels objectius de la xarrada que es va fer el dijous 26 de gener al cursos de segon de la ESO impartida per Javier Córdoba, professor especialista de la assignatura de Emergències.

En aquesta sessió s'abordaren continguts i temes referents al concepte de prevenció, situació de perill i alerta. I sobretot la conducta i el protocol **PAS (Protegir, Avisar, Socòrrer)**. Parlarem del reconeixement dels símptomes i actuacions en casos

de contusions, ferides i/o fractures així com sobre actuacions en casos d'hemorràgies i cremades, realitzant pràctiques simulades a la pròpia aula.

Finalment es va explicar la reanimació cardiopulmonar bàsica (RCP) amb un ninot a tamany real. I per a concloure, es va obrir un torn de preguntes on es van resoldre dubtes i exposar situacions de possibles accidents al institut.

Tot es va fer des de un mètode dinàmic de participació de tot el grup a la classe, mitjançant l'assimilació de conceptes a partir d'exercicis pràctics i simulació de casos reals. Amb una

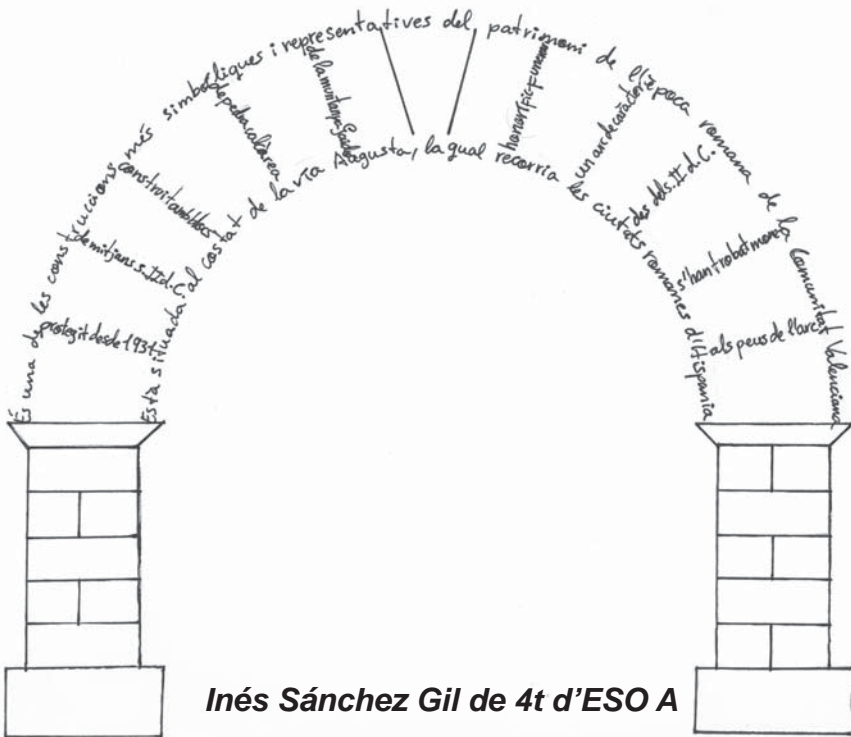
duració aproximada de dues hores per grup.

Des de l'escola volem agrair l'atenció i interès de la Creu Roja de Alcalà del Xivert pel préstec del ninot per a poder realitzar les practiques de la RCP.

Recordem sempre que la primera actuació en cas d'emergència, serà: "Per fer qualsevol cosa...és millor no fer res".

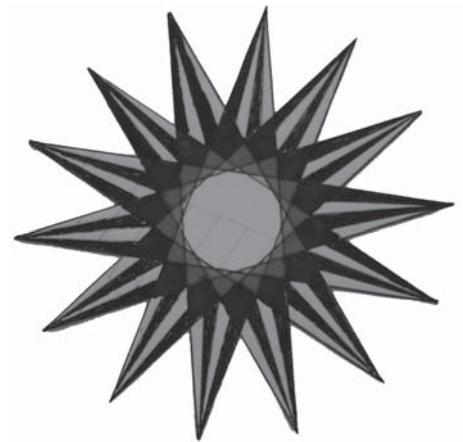
Javier Córdoba Brocal i Encarna Muñoz Martínez

CAL-LIGRAMES



Inés Sánchez Gil de 4t d'ESO A

PLÀSTICA



Joan Ortega de 3r d'ESO C



Cintia Sanz de 3r d'ESO C



**Diguem no de Raimon
David Traver Traver de 4t d'ESO A**

CONCERT DE NADAL A L'IES SERRA D'IRTA



CONCERT DE NADAL A L'IES SERRA D'IRTA

Amb el final de la primera avaluació, ens trobem amb les vacances de Nadal, moment que ens serveix per a fer balanç de la primera part del curs i en tot cas fer promeses de millora per al que resta.

Aquest any, com a colofó de la primera avaluació a més de servir d'acomiadament dels nostres companys i companyes de l'institut fins al proper any, vam comptar entre altres activitats amb el tradicional concert de música dels alumnes de l'IES Serra d'Irta els quals, amb gran interès i amb una molt valorable predisposició i voluntat s'oferiren per a fer gaudir a tothom d'un matí molt musical, ple de sentiments i de felicitat.

En aquesta ocasió podríem dir que el concert va ser una miqueta més especial que en altres ocasions. La principal raó va ser la presentació davant els alumnes, els professors i el públic assistent, de la "Banda de l'IES Serra d'Irta". En aquest sentit, cal dir que encara que al nostre territori no és molt habitual tindre bandes de música formades pels alumnes d'un centre educatiu, cada cop més s'està introduint aquesta tendència importada dels Estats Units on es prou habitual trobar en tots els campus una agrupació musical que gaudeix del respecte i valoració de tota la comunitat educativa a la qual pertany i que ofereix diversos concerts al llarg del curs escolar.

Pel que fa al nostre centre es va formar un grup musical amb nou membres entre els que podíem trobar a Núria, Nadia, Sara, Noelia, Andrea, Elena, Ricard i Joan estudiants de primer, segon i tercer de l'ESO a més a més de la molt estimable col·laboració de la professora M^a Àngels Gascó, tots sota la batuta del professor de música del centre Vicente Martínez. Clarinets, flautes, saxofons, trompetes, trompa i percussió van ser els instruments que van participar en el que es podria nomenar com el primer concert en públic d'una banda formada per alumnes i professors del IES Serra



d'Irta de Alcalà de Xivert a Castelló.

Per a l'ocasió es va preparar un programa variat i atractiu, amb peces musicals conegudes, pertanyents a diversos estils musicals i amb la finalitat de fer gaudir a tots els assistents d'un matí on la imaginació que desperta la música ens va portar cap al temps de pau del Nadal. Així doncs es va fer una primera part on, com a introducció, la banda va interpretar el primer temps de l'obra *Carmina Burana* de Carl Orff junt amb els alumnes de música de quart de la ESO que van acompanyar amb els instruments de làmines (xilòfons i metalòfons). A continuació va ser el moment d'escoltar la banda a soles i es va interpretar el pasdoble *L'Alqueria Blanca* de Carme Juan, el *Cànon* de Pachelbel, el *Lent de l'Hivern de les Quatre Estacions* de Vivaldi, dos temps de la BSO de *Los Chicos del Coro* de Coulais-Barratier i finalment es va preparar una selecció de nadalenques que, juntament amb els alumnes de segon d'ESO acompanyats amb la flauta, van fer la última part del concert que al mateix temps donava per conclòs el mateix.

Només queda agrair públicament la participació de tots els alumnes i professors, desitjant que tot el que ha sigut una primera presa de contacte entre els membres de la banda del nostre IES es pugui convertir en una realitat i la nostra banda es consolide amb la continuïtat en el temps.



En música, Vicente Martínez Molés



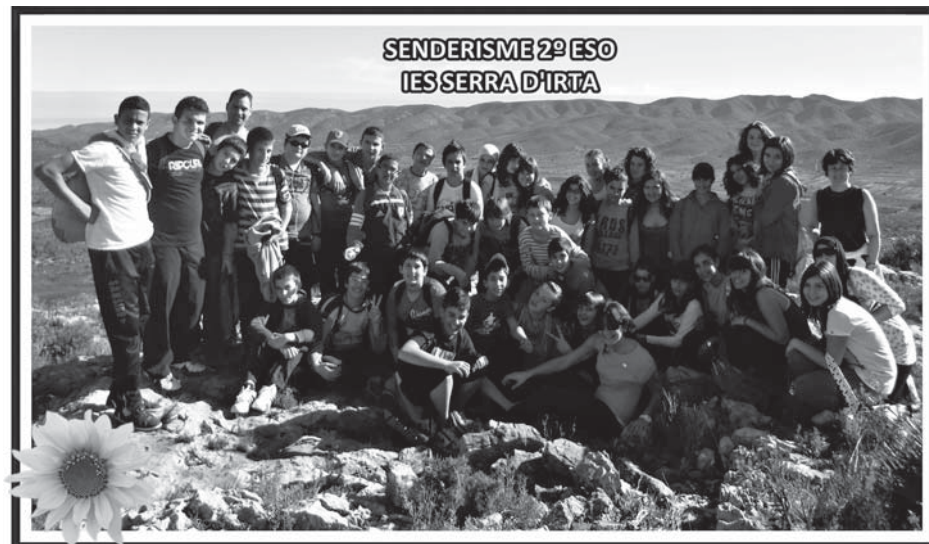
IES Serra d'Irta -12004394 - // Carrer Francesc Sospedra s/n - 12570 Alcalà de Xivert- // Tel. 964 410 500		Contacte				
						
INICI	EL CENTRE ↓	ESTUDIS ↓	COMUNITAT EDUCATIVA ↓	ACTIVITATS ↓	SECRETARIA ↓	PROJECTES ↓

RESOL ELS TEUS DUBTES CONSULTANT LA PÀGINA WEB DE L'INSTITUT
<http://iesserrairta.edu.gva.es>

VINGA... A FER SENDERISME S'HA DIT!!!



**SENDERISME 1º ESO
IES SERRA D'IRTA**



**SENDERISME 2º ESO
IES SERRA D'IRTA**



**SENDERISME 2011
3º ESO
IES SERRA D'IRTA**

VINGA... A FER SENDERISME S'HA DIT!!!

Organitzar una activitat extraescolar sempre és un mal de cap per als professors organitzadors i a més, una responsabilitat molt gran per a l'institut. Però, tot i això, sempre estem disposats a ensenyar i educar els nostres alumnes de la millor manera possible.

Com es costum en aquest institut, any rere any, a l'inici del curs escolar els professors d'Educació Física planifiquen l'activitat de senderisme. Preparen les autoritzacions, els permisos, les assegurances, revisen les rutes i la part teòrica de la unitat didàctica, busquen l'ajut d'altres professors per poder realitzar les eixides i finalment quan tot està enllestit comencem a fer les rutes senderistes amb els respectius cursos.

Després de tot el preparament les eixides les acostumem a fer a finals d'octubre principis de novembre. Mentrestant, les classes d'Educació Física ens han servit per treballar la condició física, es a dir, la força, la velocitat, la flexibilitat i sobretot la resistència, molt important per poder fer una ruta senderista de 4 o 5 hores.

L'activitat física i més concretament les activitats de resistència com les marxes de senderisme que fem són molt importants perquè es millora molt a nivell fisiològic (augmenta la grandària del cor, disminueixen les malalties cardíaques, s'enforteixen els lligaments i ossos, etc.) i també a nivell psicològic millora l'estat anímic i augmenta la capacitat per concentrar-se, etc.

Els alumnes agafen el dia del senderisme amb molta il·lusió, ja que venen molt contents a classe i a més la gran majoria ha fet cas de les normes que ha dit el professor i que són obligatòries com dur la motxilla, l'entrepà, l'aigua, la crema solar, la gorra, inclús una bossa d'escombreries per ensenyar-los a fer una llitera d'emergència per a portar a un ferit.

Els primers en fer l'activitat van ser



els de 1r ESO i encara que la ruta és la més curta, ja és prou dura per a ells amb quasi uns 10 km. El recorregut va ser creuar el poble per anar a la Creu del Francés, començar la pujada al Castell de Xivert, fer la tornada per la senda cap al poble i finalitzar la ruta a l'institut.

La següent eixida va ser amb els de 2n d'ESO que van agafar un gran dia per fer l'activitat donat el bon temps i les vistes que tenien des de la Serra de les Astaltes. Els alumnes van recórrer tota la serra des de la Bassallona fins Penya Ventosa crestejant i després vam anar a vore el Prigó del Rei per finalitzar finalment a l'institut.

Els de 3r ESO i 1r de PQPI van realitzar una ruta molt bonica pels pobles del voltant. Ells van fer l'eixida des de Santa Magdalena i pujaren al Castell de Santa Magdalena per una senda que dona al nord. Això fa que hi haja molta vegetació i va permetre fer moltes fotografies. Després vam

crestejar fins a la punta nord del Parc Natural de la Serra d'Irta on gràcies al temps gaudiren de tot el Montsià i la desembocadura del riu Ebre. Continuaren fins a l'ermita de Sant Antoni de Peníscola i finalment acabarem la ruta en Peníscola.

L'únic problema que vam tindre aquest any va ser que els de 4t ESO i 1r de Batxillerat no varen poder fer la ruta. Els dos dies que es van programar van fer mal temps i no poguérem eixir. Aleshores el vam ajornar per a la primavera però encara així no s'ha pogut fer per la suspensió de les activitats extraescolar del centre des de febrer fins a final de curs.

Esperem que l'any vinent els alumnes seu tornen a passar molt bé amb aquestes eixides, sobretot els de 4t ESO i 1r de Batxillerat que no varen poder fer la ruta aquest any. Encara que aquesta activitat del senderisme els puga servir per poder conèixer millor la seua comarca i a més s'acostumen



Saps que...!!!
a fer esport, tant saludable per a tots nosaltres.

Per cremar un plat mitjà de pasta (100gr) amb tomata i formatge necessites quasi 400 calories.
Mònica Chanzà Payà i Òscar Bosch Colomer, professors d'Educació Física.



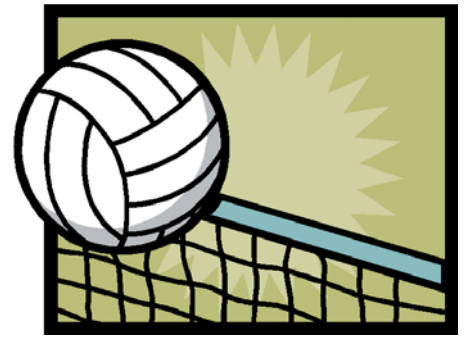
ELS CAMPIONS/ES



CAMPIONS DE FUTBET
"SENSE NOM"



CAMPIONS BÀDMINTON
1-2º ESO



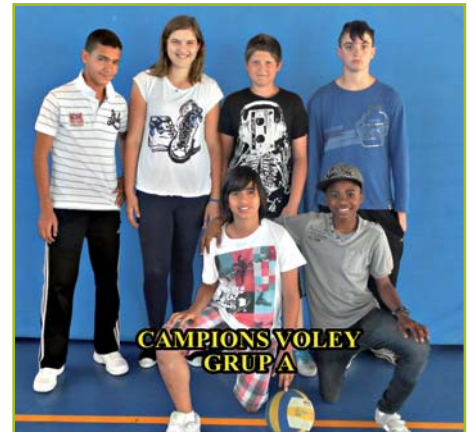
CAMPIONS VOLEY
GRUP C



CAMPIONS DE FUTBET



CAMPIONES
BÀDMINTON 3º-4º ESO



CAMPIONS VOLEY
GRUP A



CAMPIONS VOLEY
GRUP B



CAMPIONES
BÀDMINTON 1º-2º ESO



CAMPIONS DEL BÀSQUET
PHOENIX



CAMPIONS
BÀDMINTON 3º-4º ESO i Batx

CAMPIONATS DEL PATI - IES SERRA D'IRTA

CAMPIONATS DEL PATI



Des del darrer any, el Departament d'Educació Física organitza els anomenats **Campionats del pati**. Aquests consisteixen en unes competicions que es juguen a l'hora de l'esplai al gimnàs i a les pistes esportives del centre. L'objectiu és fomentar l'activitat física i els valors positius de la pràctica esportiva com

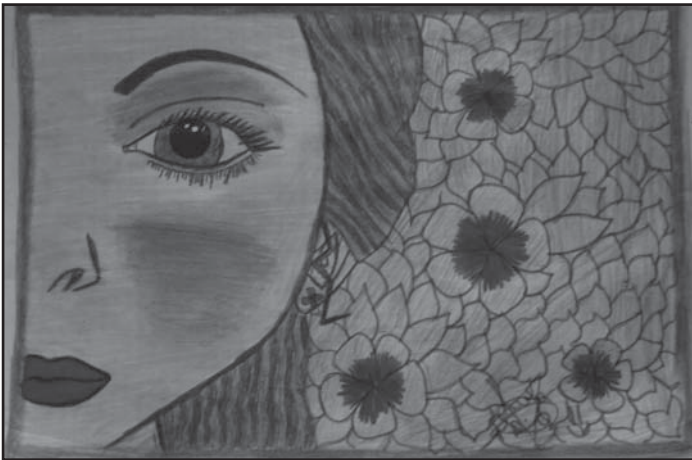
són el respecte, la tolerància, la cooperació, la socialització, el treball en equip... d'una manera divertida i amena, a més de disminuir la conflictivitat entre alumnes que de vegades es produeix a l'hora de l'esbarjo.

La dinàmica dels campionats és senzilla: cada trimestre s'organitza un campionat on els alumnes poden inscriure's voluntàriament. Els partits es juguen a l'hora del pati i els equips participants saben que han de respectar una sèrie de normes, com per exemple que s'han d'autoarbitrar i en cas de conflicte en alguna jugada han d'aplegar a un consens ambdós equips o queden eliminats de la competició.

Aquest curs, durant el primer trimestre es va realitzar el "Campionat de Bàsquet" i el "Campionat de Futbol". Al segon trimestre va tindre lloc el "Campionat de Bàdminton" i finalment durant el tercer trimestre es va jugar el "Campionat de Voleibol". La participació de l'alumnat és a cada cop més elevada i amb un comportament exemplar, la qual cosa ens plena de satisfacció als professors organitzadors que vegem compensat l'esforç i el fet de no tindre temps ni per a prendre un cafè.

Oscar Bosch i Mónica Chanzà,
professors d'Educació Física

EDUCACIÓ PLÀSTICA I VISUAL



Paula Olariu de 1r d'ESO C



Aziza el Ghazouani de 1r d'ESO C



Marta Mundo de 1r d'ESO C

1r ESO A



1r ESO B



1r ESO C



2n ESO A



2n ESO B



2n ESO C



1r PQPI



2n PQPI





FESTIVAL JOVENTUTS UNIDES

El passat més de desembre va tindre lloc al centre de l'Associació de Jubilats d'Alcalà de Xivert el primer festival "Joventuts Unides" realitzat per l'alumnat i professorat de l'IES Serra d'Irta amb la col·laboració i participació de l'Associació de Jubilats i Pensionistes de la localitat.

La proposta d'aquest festival va sorgir a partir de la idea d'unir i connectar més l'institut amb el poble, amb la seua gent i fer partícips a tots d'un projecte en comú on es reflectirà una realitat latent a la nostra societat: que l'educació depèn de tots, tots n'estem implicats i que tant professors, com alumnes, com famílies i, al cap i la fi, la societat en general hem de treballar conjuntament per tal d'aconseguir tindre èxit en aquest apassionant, però de vegades pedregós, camí que és l'EDUCACIÓ.

A més a més, l'objectiu va ser també el d'unir generacions, on grans, mitjans i menuts demostrarem que som capaços d'ajuntar esforços i dur endavant un projecte conjunt... I és que... la joventut és un estat d'ànim, de ganes de gaudir la vida; és un sentiment, un esperit que es du al cap, a l'ànima i al cor. Com va dir Jean Louis Barrault: *"L'edat madura és aquella en què encara som joves... però amb un poquet més d'esforç"*.

Així doncs sota el lema "Joventuts Unides" va començar a prendre forma aquest festival. Un mes abans del festival vam tindre una reunió amb els directius de l'associació de jubilats per a comentar-los la idea i, envoltats d'un gran ambient d'amabilitat i cordialitat, ens vam ficar a treballar conjuntament. Il·lusionats i convençuts de que aquest projecte podria ser una gran oportunitat per a unir-nos a tots. Es va decidir realitzar un macro-sopar de germanor, després del festival, per a tota la gent del poble, famílies, alumnat i professorat. I tot amenitzat per una orquestra que marcaria la fi de la festa.

Des de l'institut em vaig ficar "mans a l'obra" i començaren els assajos de les coreografies, les reunions, les propostes d'altres departaments... Així, poc a poc i amb moltíssim tre-



ball, esforç i sobretot il·lusió, el festival va anar agafant color. Hi havia moltes coses a organitzar: elegir i assajar les coreografies, comprovar la música, realitzar els cartells i pancartes, organitzar el material necessari, escriure el guió, l'ordre de les coreografies, notes informatives per

a les famílies, la col·locació de les cadieres i taules, el vestuari... Van ser moltes hores dedicades per a dur endavant un projecte que cada dia es feia més i més gran i que a tots ens plenava de goig i emoció.

I així va aplegar la data del festival. El 17 de desembre va ser sens dubte, un dia molt especial per a tots els que formem part, d'una manera o d'altra, d'aquest poble. L'emoció envaïa tot el local abarrotat de gent de totes les edats i, amb una mescla de nervis i excitació. A les 7 de la vesprada va començar el I Festival Joventuts Unides. Va ser simplement... espectacular... inoblidable. Va haver-hi de tot: coreografies de tots els estils: acrosport, dance, rock, vals..., cartes adreçades als majors, teatre en castellà i anglès, sorteig de cistelles nadalenques, coreografia de xaxaxà i Grease per part dels professors... I com no, moments molt especials, com quan un bon grup de jubilats i jubilades, juntament amb l'alumnat i professorat van ballar tots plegats el Coyote Dax. El festival va concloure amb la cançó Danza Kuduro (que ja s'havia utilitzat per a gravar el lipdub de l'institut) i amb unes pancartes on s'agraïa la presència de tot el públic i es desitjava a tots uns bons nadals.

En finalitzar el festival, començà el sopar de germanor. En un tres i no res tota la sala es va convertir en un improvisat restaurant i tots junts sopàrem amb una gran harmonia. Es respirava un gran ambient d'alegria, d'emoció, de complicitat i sobretot de satisfacció. Satisfacció per tot l'esforç recompensat dels participants, satisfacció pels aplaudiments, pels somriures compartits, per cada il·lusió complida... i sobretot, satisfacció perquè el missatge d'unitat es va transmetre plenament. Tot un èxit!

Recordeu que amb esforç, dedicació i molta il·lusió...es poden moure muntanyes!

Mònica Chanzá Payá



LAS PRÁCTICAS FCT LEJOS DE NUESTRA TIERRA

¡Hola desde Galapagar!! Soy vuestro compañero Dani, el que está realizando las prácticas de FCT de Administración y Finanzas de Grado Superior en O-KYAKU, una empresa madrileña, aunque por su nombre parezca japonesa. Se dedica a las consultorías y auditorías de empresas.

Mi periplo por estas tierras lo empecé el 26 de marzo y espero acabarlo el próximo día 30 de mayo. Durante mi estancia en esta empresa he comprobado que tras un año y medio de duro trabajo hincando los codos en el instituto, algo he aprendido y no se me está dando del todo mal el trabajo que mi jefa me prepara cada día. Algunas de las cosas que estoy realizando consisten en preparar los viajes que los consultores realizan para tratar los diferentes proyectos, manejar el contaplus como si fuera mi libro de cabecera,... y por supuesto, responder al teléfono (tal vez la tarea más importante).

El ambiente en la empresa es maravilloso, somos como una gran familia. Todo el mundo es muy agradable y siempre están dispuestos a explicarte las cosas que no sepas. La mayoría de mis compañeros son bastante jóvenes, su edad debe rondar los 35 o 40 años, por lo que el trato es muy fácil.

Cuando no estoy trabajando trato de aprovechar el tiempo. Una de mis escapadas favoritas tras el trabajo fue ir a la Cibeles a celebrar el título de liga del Real Madrid (menuda marabunta de gente y como caía el granizo del cielo). Algunos fines de semana suelo hacer turismo rural; ya he estado en

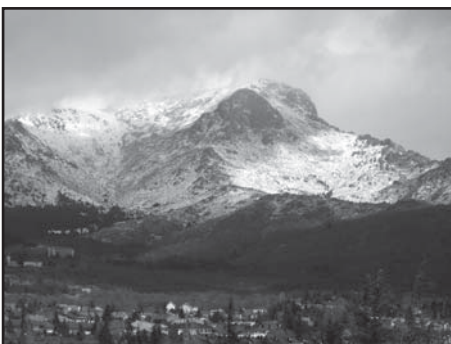


Navacerrada y en Lozoya, donde casi la nieve me llegaba a la rodilla. El pueblo donde vivo no es muy grande pero me recuerda los pueblos de antes donde toda la gente se reunía en la plaza mayor.

Ahora solo espero que los próximos días en la capital transcurran del mismo modo que hasta la fecha y pueda seguir aprendiendo y, por supuesto, divirtiéndome mucho. Algo que he aprendido tras este tiempo es que la práctica hace maestros.

Me despidió por el momento.

Dani Ebrí



**APUNTA'T
ALS CICLES
FORMATIUS
DE LA FAMILIA
ADMINISTRATIVA
DEL'IES SERRA
D'IRTA D'ALCALÀ
DE XIVERT**



GENERALITAT VALENCIANA
EUROPEAN UNION

VII Fira Intercomarcal d'Oferta Formativa

28 de març de 2012
Plaça de la Constitució, Benicarló
Hores: 9.30 h - 13.30 h

ADMINISTRACIÓ I GESTIÓ
AGRÀRIA
COMERC I MÀRQUETING
EDIFICACIÓ I OBRA CIVIL
ELECTRICITAT I ELECTRÒNICA
ENERGIA I AIGUA
HOTELERIA I TURISME
INFORMÀTICA I COMUNICACIONS
INSTAL·LACIÓ I MANTENIMENT
TRANSPORT I MANTENIMENT DE VEHICLES AUTOPROPULSATS
SANITAT
SERVEIS SOCIOECONÒMICS I A LA CIUTADANIA
BATLLEJAT ARTÍSTIC

Forma't a casa nostra
Ater and Alstom

Aljornament de Benicarló, Ajornament de Vinaròs, FUNDACIÓ, Fundació Caixa Benicarló

DIA DE LA PERSONA EMPRENEDORA

Dijous passat, 3 de novembre va tindre lloc la celebració del Dia de la Persona Emprenedora de la Comunitat Valenciana en Fira València (Centre d'Esdeveniments, pavelló 5) des de les 8,30 fins a les 21 hores.

El Dia de la Persona Emprenedora és una iniciativa dirigida a promoure la creació de noves empreses i la innovació i creixement de les ja existents. La celebració d'esta efemèride va nàixer en 2001 i des de llavors va ser assumida per la Comissió Europea com una iniciativa de gran interès econòmic i social pel seu objectiu de fer visible, reconèixer i impulsar la iniciativa emprenedora com a motor de desenvolupament econòmic, generador d'innovació i creadora de treball i cohesió social.

Com cada any, l'alumnat del Cicle Formatiu de l'IES Serra d'Irta d'Alcalà de Xivert va participar en aquesta



macrojornada. Allí van poder assistir i participar en jocs, conferències, xerrades i taules rodones, on les persones emprenedores, amb projectes, idees, o empreses de recent creació explicaven les seves experiències, dificultats i animaven tots a dur endavant les seves iniciatives, els seus projectes i no desanimar-se davant de les dificultats. Ser Emprenedors, buscar el nostre projecte d'empresa i

despertar l'emprenedor que tots duem dins.

Al final de la jornada es van entregar premis a les empreses participants. Aquests any l'empresa guanyadora en la categoria "Empreses de Dones Emprenedores", va recaure en **Sargantana Serveis de Turisme i Multiaventura SLL**. Esta empresa ofereix serveis de turisme actiu i activitats socioculturals (tallers, dinamització juvenil, etc.) en el parc natural de la Serra Espadà.

Carmen Muñoz Ripollés,
Departament Administratiu



FORMA'T A CASA NOSTRA VII Fira Formativa a Benicarló

El passat 28 de març es va celebrar a Benicarló la VII Fira de Cicles Formatius. Aquesta fira que té per nom "Forma't a Casa Nostra" té la finalitat d'informar i mostrar a totes les persones, possibles estudiants de cicles formatiu, tot el ventall d'oferta formativa que s'imparteix en la nostra comarca.

Aquest any es va celebrar a Benicarló i els centres formatius que varen participar foren Alcalà de Xivert, Vinaròs, Benicarló i l'IES Sòl de Riu d'Alcanar, de la comarca del Montsià (Tarragona).

A més d'informar dels estudis professionals, la fira també és un lloc per trobar a antics companys i canviar impressions sobre el futur dels cicles en la nostra comarca. Com tots ja sabeu, la situació no és bona, les retallades que des de Conselleria es fan en tot

el sistema educatiu, afecten també a les famílies professionals i aquestes retallades ja les suportem des del curs passat. Per informar un poc de la nostra situació, diré que avui per avui, els cicles formatius del nostre centre, IES Serra d'Irta no estan activats i això significa que aquelles persones que vulguen estudiar un cicle formatiu de grau mitjà o de grau superior de la família administrativa, hauran de desplaçar-se a Benicarló o Vinaròs, per poder estudiar-los, tot i que tampoc és segur que allí es mantinguen; així que l'única opció serà desplaçar-se al centre de Castelló, i com que les places són limitades, quasi s'obligarà als alumnes a matricular-se en els centres concertats. Això és el futur que ens espera.

Des del centre estem lluitant per mantenir els cicles, demanant recol-

lament a l'AMPA, a l'Ajuntament d'Alcalà i enviant un escrit tots junts a Conselleria demanant i argumentant la necessitat de mantenir els estudis professionals. L'alumnat dels cicles és gairebé especial, ja que un elevat nombre d'ells són persones majors que han superat l'edat d'estudiar, però que han reiniciat el camí de l'estudi sacrificant hores de descans o d'estar amb la família i els fills; aquests sacrificis serien gairebé impossibles si a més s'hagueren de desplaçar a una altra localitat.

Des d'ací vull defensar una educació pública, gratuïta i de qualitat i al nostre centre, al centre IES Serra d'Irta d'Alcalà de Xivert.

Departament Administratiu
Carmen Muñoz Ripollés, Cap de
Departament Administratiu

VIAJE A MADRID

En el mes de enero viajamos a Madrid para realizar diversas visitas institucionales y lúdicas con 30 alumnos de PQPI, Bachillerato (Economía) y Ciclo Superior.

Nos alojamos en un hotel del centro, próximo a la Puerta del Sol y a la mayoría de los edificios que visitamos. Salimos hacia Madrid el jueves 26 a las 7 de la mañana en un autobús contratado desde el IES.

Al llegar a Madrid, sobre las 13:30 h, nos instalamos en las habitaciones y comimos en el hotel. La primera visita que teníamos programada era al Museo del Prado. Como teníamos tiempo antes de ir al Prado, algunos profesores y alumnos fuimos al Museo Reina Sofía para ver el Guernica de Picasso, y lo que nos diera tiempo. El Prado también lo vimos muy rápidamente pues a las 17 h teníamos concertada la visita al Banco de España. Esta fue una visita muy interesante en la que nos mostraron aspectos patrimoniales y económicos, con anécdotas muy curiosas. Aunque la visita fue larga, 2 horas y media, salimos encantados por todo lo que vimos y nos contaron.

A continuación tuvimos tiempo libre para conocer el centro de Madrid: Cibeles, Puerta del Sol, Plaza Mayor, Plaza Santa Ana, ... Después de cenar, fuimos a conocer la noche madrileña y volvimos al hotel, donde algunos siguieron la juerga en las habitaciones y otros intentamos descansar.

Al día siguiente nos levantamos pronto y desayunamos en el hotel. Recogimos el equipaje y fuimos a las dos visitas que teníamos por la mañana: El Congreso de los Diputados y El Senado. Entre medias de las

PALAU REIAL

Durant la nostra visita a la ciutat de Madrid, vam poder veure diversos monuments i edificis històrics que pertanyen al patrimoni espanyol. No podem oblidar-nos del Palau Reial, residència oficial del Rei d'Espanya, utilitzada fonamentalment per a les cerimònies. No vam poder gaudir de tot el que haguéssim volgut degut al mal oratge i a la falta de temps.

En entrar al Palau, ens vam trobar amb un pati enorme, que tenia unes



vistes espectaculars cap a la ciutat; va ser la zona del palau que més ens va agradar. Per arribar a les habitacions privades dels reis, vam haver de passar per moltíssimes sales, molt sumptuoses, que reflectien la riquesa dels monarques. Per últim, ens va cridar l'atenció la sala d'armes, ja que, en aquesta, havia armadures de mida molt petita, pel fet que abans l'altura de les persones era més reduïda. A més, vam trobar

dos, fuimos a visitar el edificio de La Bolsa (por fuera, ya que no pudimos concertar visita).

Al salir de el Senado tuvimos tiempo libre para comer, hacer algunas compras, callejear por Madrid y hacernos fotos. Algunos incluso cogieron el Metro o un taxi y fueron a ver alguna zona de moda y el Estadio Bernabéu.

A las 16h teníamos la última visita: el Palacio Real. A todos nos gustó mucho, pero ya estábamos muy cansados por lo que tuvimos que realizar una visita muy rápida. Mientras esperábamos el autobús, todavía alguno tuvo tiempo de visitar la Catedral de la Almudena.

A las 18 h salimos para Alcalá. Llegamos sobre las 12 h. Fin de un viaje intenso en el que todos nos sentimos muy bien y con ganas de volver pronto a Madrid.

Coral Zalve Sigüenza,
tutora 1º PQPI i Coordinadora
de Ciclos

nombroses armadures de nens, que no havíem vist mai.

En general, la visita ens va agradar, encara que s'aproxima més al nostre gust i als nostres objectius de l'assignatura d'economia, la visita al Congrés, Senat i Banc d'Espanya.

Paula Vela, Lourdes Salvador
i **María Brahmí**

VISITA AL BANC D'ESPANYA

La visita realitzada pels alumnes de l'IES Serra d'Irta a la seu del Banc Central d'Espanya va ser molt pedagògica.

Ens va rebre el responsable de relacions públiques, que ens va explicar les funcions del banc i la seua organització interna, així com la seua història i patrimoni artístic.

Des del nostre punt de vista, el més interessant de la visita va ser la inexpugnable cambra cuirassada, anomenada cambra de l'or. Aquesta es troba al centre del banc, al pati d'operacions, però a 38 metres de profunditat. Per accedir-hi s'han de superar unes increïbles mesures de seguretat. El seu arquitecte va idear al 1936 un sistema de protecció que encara ens impressiona. La primera barrera és una porta de 16 tones de pes i que per obrir-la fan falta 2 claus, que estan custodiades per alts càrrecs del banc, que no es coneixen entre ells i les claus es canvien cada cert temps. Després de la porta hi ha un túnel de 36 metres al que únicament es pot baixar en ascensor. Passat el túnel hi ha una altra porta de 19 tones que custodia els 5.000 lingots i 2 milions de monedes d'or. La càmera té una superfície de 1.200 m². Si saltaren les alarmes les portes blindades es tancarien i els passadissos quedarien segellats. A més s'inundarien totes les sales amb aigua provinent de la Cibeles, que és la deessa de la fortuna que protegeix el tresor de tots els espanyols.

Miguel Ángel Bosch i Blanca Moya

CICLES FORMATIUS

FAMÍLIA ADMINISTRATIVA

L'TVA ÉS...

¿Agredaria saber calcular el que et reté la Seguretat Social?

¿Vols conèixer el funcionament d'una empresa?

¿Vols portar la teua pròpia comptabilitat?

FORMACIÓ PROFESSIONAL ESPECÍFICA



APUNTA'T EN...

IES SERRA D'IRTA
c/ Francesc Sospedra, s/n
12570 Alcalà de Xivert

■ 964 410 500



ECONOMIA FINANCERA A L'ESO



El col·lectiu de professors d'economia, a més del Banc d'Espanya i la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV), han demanat al govern que, en les diferents reformes de la llei educativa, s'incorporara al currículum de l'ESO una matèria d'àmbit econòmic, que millore la qualificació econòmica i financera del nostre alumnat.

La situació financera actual i l'informe sobre les carències en coneixements econòmics i financers ens han donat la raó en la nostra reclamació, encara que cap govern se n'ha fet ressò en les últimes reformes educatives.

La població espanyola és majoritàriament analfabeta financera; les últimes actuacions bancàries ho

demostren. La col·locació de participacions preferents, principalment a gent major, ha provocat que hagen perdut una gran quantitat dels seus estalvis en canviar aquestes participacions per accions de l'entitat financera en qüestió, ja que el valor de les accions ha caigut en aquesta crisi bancària. En el cas de Bankia el valor de les accions ha baixat espectacularment des que varen eixir a borsa fa uns sis mesos. Les persones que no han acceptat el canvi de les participacions per accions estan reclamant davant els tribunals que les institucions financeres han actuat de mala fe oferint les participacions com a dipòsits a termini. Si el conjunt dels espanyols tinguera una millor preparació financera, seria més difícil la repetició d'aquestes actuacions.

La situació econòmica del nostre país és molt difícil, la majoria de la població no entén els conceptes amb què cada dia ens bombardegen els mitjans de comunicació sobre la crisi econòmica. Aspectes com el deute públic, la prima de risc, l'EURIBOR etc. són totalment estranys.

Per aquest motiu seria recomanable la incorporació, al currículum de l'ESO,

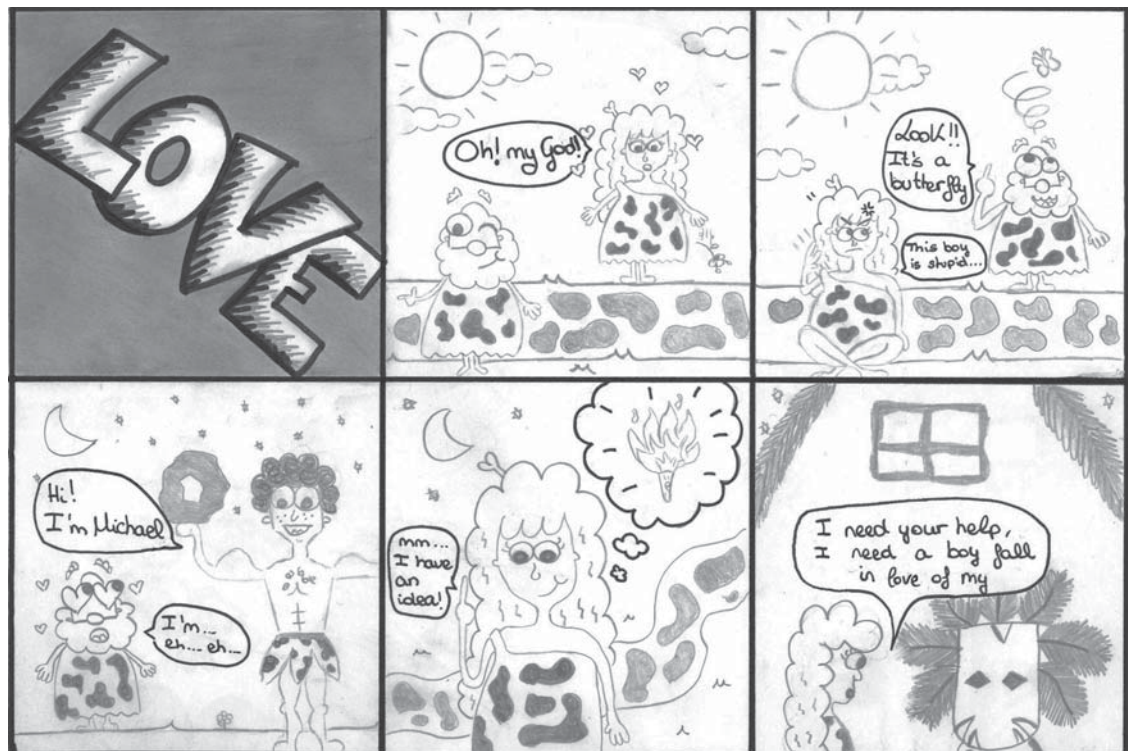
d'una assignatura que explicara conceptes que tots els ciutadans haurien de saber en el seu dia a dia.

No es tracta que els alumnes dominen l'economia sinó que tinguem clars determinats aspectes econòmics i financers als quals s'han d'enfrontar en la seua vida (inversió d'estalvis, pagament d'hipoteca, obertura de compte corrent, signatura de contractes etc.).

L'objectiu d'aquesta assignatura seria la millora dels coneixements econòmics i financers del nostre alumnat, que afavoriria la millor tria dels productes financers que hi ha al mercat, així com el coneixement de la situació econòmica que viu el país i les conseqüències de les actuacions dels nostres polítics i de les institucions europees.

En aquests temps de retallades educatives i en altres sectors, sabem que és difícil la incorporació d'aquesta assignatura per falta de pressupost. Però aquesta proposta no hauria de caure en l'oblit per la importància que té per a la nostra societat.

Xavi Costa Pons



EL SÍ DE LAS NIÑAS

Antes de las fiestas de Navidad, los alumnos de 1º de Bachillerato y 3º de la ESO, fuimos al IES Peñagolosa a ver la obra de teatro *El sí de las niñas* de Leandro Fernández de Moratín, obra en la cual, el autor critica las uniones o matrimonios desiguales, concertados por motivos económicos, sin que intervenga ninguna pasión. Esta obra de teatro obtuvo tal éxito en su época y el impacto fue tan grande que causó su censura.

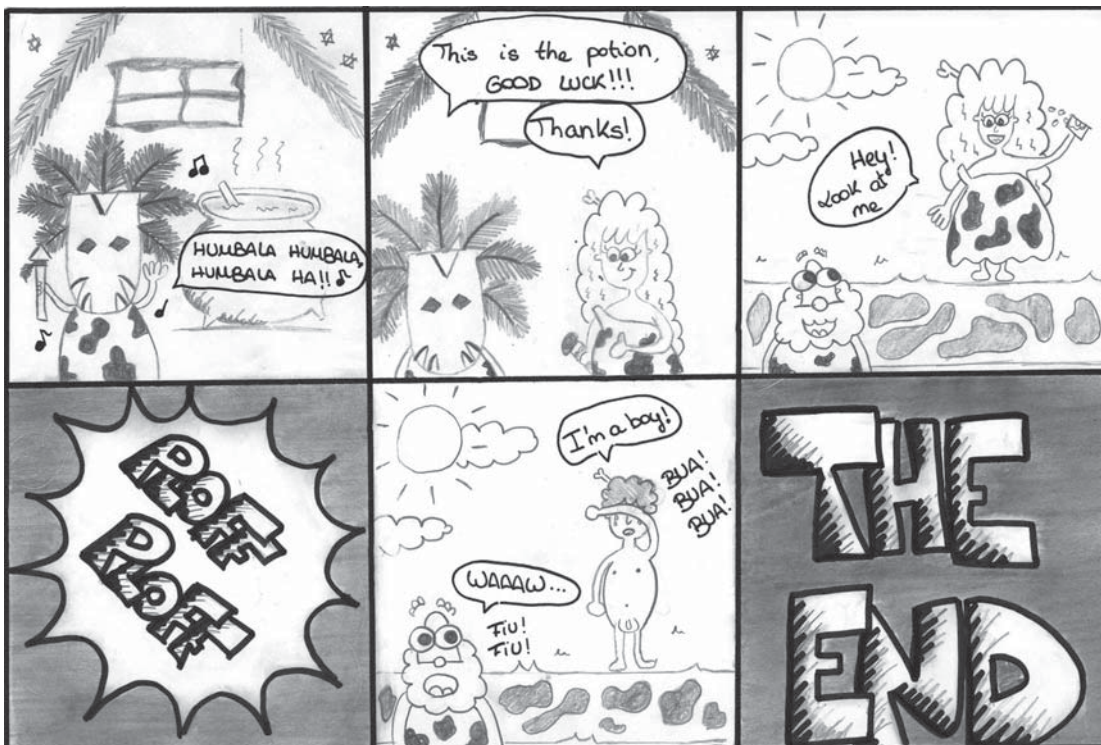
El sí de las niñas es considerada la mejor obra de Moratín y también la mejor comedia dramática de comienzos del siglo XIX. Los protagonistas de la obra son: don Diego, cincuentón adinerado; doña Francisca, joven de dieciséis años prometida con don Diego; don Carlos, sobrino de don Diego y amante de doña Francisca; y doña Irene, madre de doña Francisca. La obra se desarrolla en una posada de Alcalá de Henares y la trama gira alrededor de un futuro matrimonio de conveniencia, tramado por doña Irene, de doña Francisca con don Diego, matrimonio que no se verá hecho realidad por el contradictorio amor



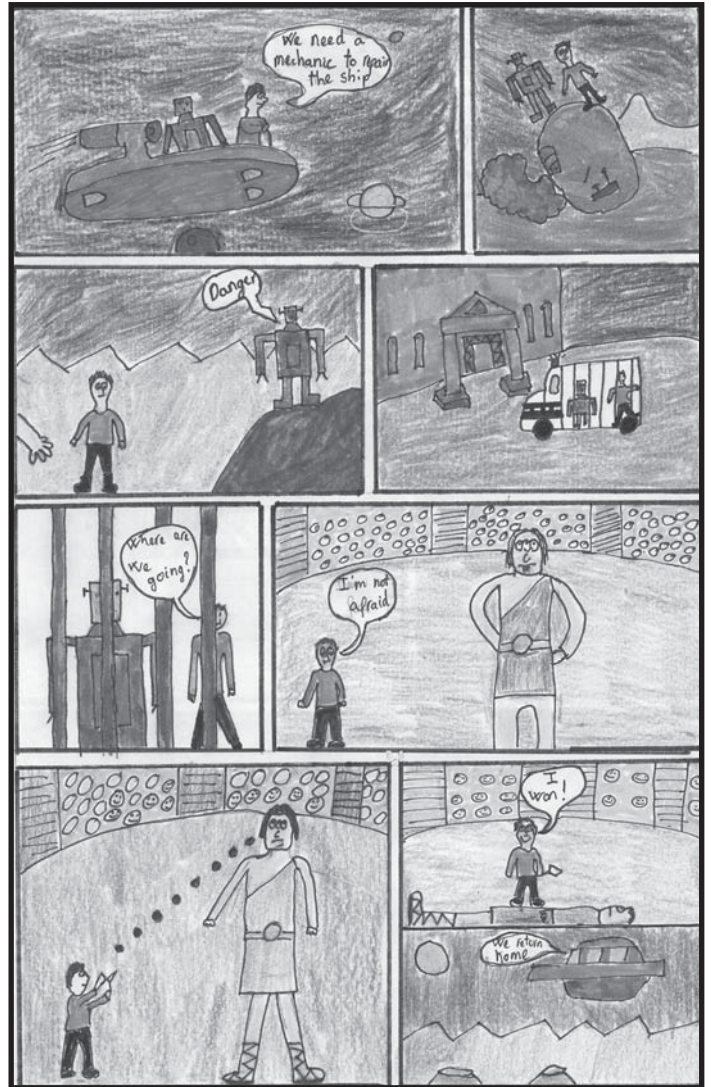
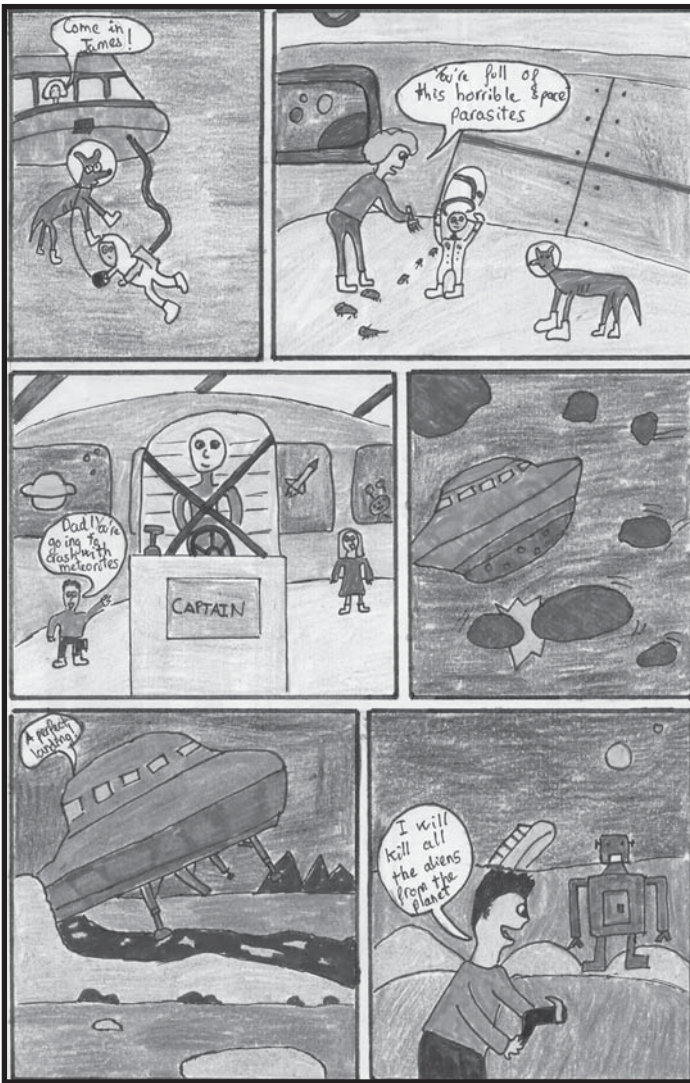
verdadero de don Carlos (sobrino de don Diego) y doña Francisca. A esta aparente historia de amor, se une un toque de humor, protagonizado por los lacayos: Rita, Simón y Calamocho.

En conclusión, a la mayoría del público nos pareció una obra de teatro entretenida y divertida, con unos actores muy buenos, a pesar de ser una obra alejada de nuestra realidad cotidiana.

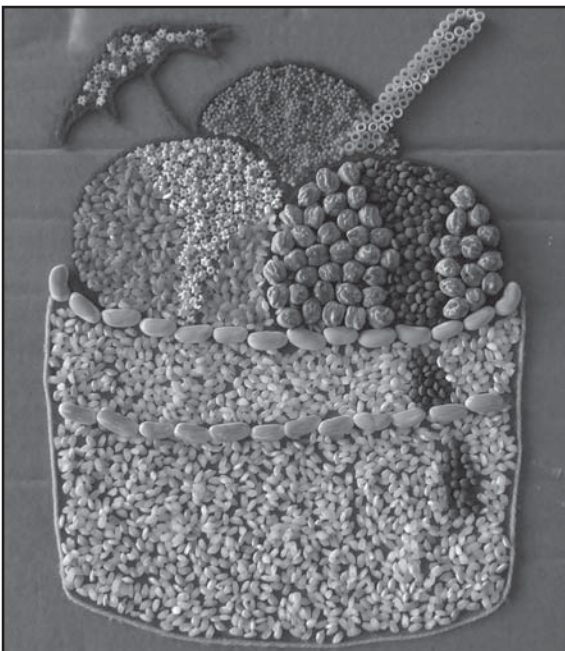
Paula Bellés, 1º de Bachillerato



Laia Martorell Pascual
de 4t d'ESO B



Pau Sospedra Arnau de 4t d'ESO B



Noelia Marín de 3r d'ESO C



Chaymae Bouanani de 1r d'ESO C

RACÓ DE SOLIDARITAT. MESTRES A HONDURES

El passat dia 30 de gener, coincidint amb el *Dia Internacional de la Pau i la Solidaritat*, va vindre al nostre Institut Javier Sos, un mestre de l'escola Manel Garcia Grau a Castelló, a parlar-nos de la seua experiència com a mestre a una escola d'Hondures a la selva. La seua xarrada ens va arribar a tots molt a prop i tots els alumnes van estar d'allò més interessats. Van poder comprovar de primera mà que a Hondures hi ha molts problemes que afecten a la infantesa, com per exemple:

- La meitat de la població d'Hondures té 18 anys o menys, per tant, és una població infantil.
- El 40% dels xiquets i xiquetes d'Hondures pateixen abusos o explotació sexual, quasi sempre per part d'algun membre de la família.
- En tres de cada quatre llars no existeix la figura del pare, hi ha moltes mares solteres i àvies intentant traure endavant els xiquets.
- L'edat mitjana de les dones quan tenen el seu primer fill és de 14 anys.
- La violència domèstica és molt habitual.
- La discriminació de les dones i xiquetes és part de la cultura d'aquesta societat masculista.
- Les bandes, les drogues, el crim organitzat i el tràfic de persones està molt present en algunes zones.
- La meitat de la població només té estudis de 5 anys de primària.
- Menys d'1% van a la Universitat.
- El 65% de la població viu en pobresa extrema.

El nostre mestre, Javier Sos, va anar a La Ceiba, Hondures, on es troba l'escoleta de la selva, com a voluntari de l'ONG: **helpinghonduraskids**. Aquesta organització és sense ànim de lucre, es dedica a fer projectes solidaris a La Ceiba i es va fundar a finals de 2006 per David Ashbey, un multimilionari americà que va deixar tota la seua vida acomodada per ajudar als altres. Aquest home pensa que les oportunitats, l'educació, l'esperança i l'amor és allò que els xiquets



necessiten per trencar el cicle de la pobresa i l'abús. Un xiquet volgut, educat i feliç en Hondures té una oportunitat real de tenir èxit. Per tant, gràcies a aquesta organització s'han creat d'una banda l'*Hogar d'Amor* i d'altra banda la *Jungle School*.

L'*Hogar d'Amor* és l'orfenat inaugurat al maig de 2007. Hi ha actualment 22 xiquets i xiquetes entre 6 i 15 anys. Molts d'ells han sigut abusats, abandonats i altres són orfes. Tots ells acudeixen a l'*Escola de la Selva*.

L'*Escola de la Selva* o *Jungle School*. Es va fundar en febrer de 2007. La seua ubicació es troba a una zona selvàtica d'Herradura, prop del riu Cangrejal.

L'objectiu de l'*Escola* és proporcionar educació i alimentació a uns 90 xiquets. L'alumnat prové de la selva (zona de La Herradura) i també d'un orfenat (Hogar d'Amor).

L'ONG proporciona tot el material escolar necessari per al seguiment de les classes, a més de l'uniforme i sabates.

Quant a les instal·lacions, el centre disposa de dos aules i un passadís que s'utilitza com a aula d'infantil. Hi ha cuina, menjador i pati i utilitzen els voltants del riu per realitzar educació física.

Si parlem de l'alumnat de l'*Escola*, cal dir que molts d'ells mai havien anat a l'escola per les despeses que suposa l'educació. La majoria d'aquests xiquets viuen en zones aïllades (alguns han de creuar tot el riu per arribar-hi o inclús caminen dos hores).

Com en el nostre sistema educatiu, la col·laboració amb les famílies és fonamental per a la bona educació dels xiquets. Encara que a la selva viuen en extrema pobresa, algunes famílies dels xiquets s'impliquen en les tasques escolars: els pares preparen la llenya per a la cuina i les mares són les cuineres.

En fi, una aventura solidària, meravellosa de la qual tots podem aprendre moltíssimes coses i que a tots ens ha obert el cor.

Moltes gràcies Javi per compartir la teua experiència amb tots nosaltres!!!

Animeu-vos!!!! Sigueu solidaris!!!!



"No hi ha camins per a la pau... la pau és el camí"
Mahatma Gandhi

Miss Betty
(Beatriz Ferran Sales)

JOIN OUR ENGLISH CLUB!!!

Here you've got some examples of our students' level of English. It is very good, isn't it? Read and see:



THE TWINS' GAME

It was October 3rd of 2010 and I was experiencing my first professional baseball game! I was cheering for the Twins (Minnesota's team) and we were playing against the Blue Jays, a team from Toronto. The Twins' colours are blue, white and red, and everybody on the stadium was dressed in those colours. The stadium looked like a huge diamond, and all the stands were on the outside, it was a beautiful sunny day. I was sitting pretty high but I could still see what was going on the field. When we first sat on our seats we were looking towards the sun, so we could feel the heat warming our cheeks while the other part of the stadium was freezing in the shadow. While we were waiting for the game to start, the stadium was filled of music, announcements, little kids running and laughing, old men starting drinking their fresh beers and some random shouts of an impatient fan. Then, like in many movies I watched, a woman appeared on the field and started singing 'Star Spangled Banner', and all of a sudden, the world became silent. I remember I wouldn't even breath because I was afraid of missing a single note of that beautiful voice, and although the wind started to blow, I let my hair dance with it with my eyes closed, trying to capture that perfect moment, until a massive wave of applauses brought me back to that eager game. Then,

when all the players were being introduced, a smell of fried fries, hot dogs and pizza introduced the lunch time. When the experience seemed to be already as all the American movies, a young couple appeared on the big screen and the voice that was telling us everything about the players, suddenly announced the proposal of that young boy to his girlfriend. Everybody, with smiley faces, were watching the screens, waiting for the answer. Her face turned red, with tears of happiness running down her cheeks, until reaching her smile, which said "yes". Loud horns, shouts, applauses and music was all I could hear and although the Twins lost, the image of that perfect, cleaned, green field will remain in my memories, bringing me back the taste of a delicious pepperoni pizza and the smell of the hot dogs that were being thrown away to those who wanted one.

Ezma Luna



WHAT ARE THE ADVANTAGES OF LEARNING A SECOND LANGUAGE?

I think learning not only a second language but a third or fourth one is a good investment because this fact supplies many advantages to who studies that language.

Firstly, we should mention the most obvious one, that is if you study a second language, it is usually popular and important and you have more work opportunities. Moreover, it is very useful if you go abroad or to the place where that language is spoken, because it is a tool that can be used to communicate to many people. Another important positive point to add is the fact that as you learn, it isn't matter if it

is a new language, a music instrument or whatever, you create neurons so biologically it is a good thing.

To conclude, I would say learning a second language is a good option for you because, apart from other advantages, it gives you the chance to feel a bit more free as you don't have to depend on a translator or on subtitles anymore and you can express yourself easily.

Paula Esteller



ARE MINORITY CULTURES A DANGER TO OUR SOCIETY?

Well, that's a question which has had all possible answers. In today's globalized world, where people from any country can emigrate wherever they need or want, a new view of society has been created. Yesterday's society was practically national inside a country. But now things have changed. Today's society is multicultural, which means that people from all over the world share their lives with us. However, this has created racism all over us. People use to think that strangers are poor and mean people who can only bring problems. But, are they right or is it only a topic? Well, it sometimes has its point. Most people emigrate to work and survival, but as some of them use to be poor, people leave them out. Moreover, as they come from a different culture they think that the whole world thinks like them, but the thing is that each country has a different culture, and the outcomers should make an effort to adapt themselves to our culture, even though this does not mean they should forget their culture. If they adapt their culture to us, I think racism would disappear.

Ignacio Falcó

MY COUSIN'S WEDDING

Three years ago, I went to my cousin's wedding. I hadn't seen my cousin for many years because she and her husband live in Belgium and they came back to our town to get married.

The day of the wedding was sunny and hot because it was the 20th of July. People were really happy, especially my cousin Ana and I because she is our favourite cousin. I wore a brilliant grey dress and the same colour shoes. My cousin Estefania wore a spectacular dress. It was off-white with many layers.

We had a fantastic meal in Casa Tere in Castellón. When we were there, the bride's sister showed us all the couple's life story on video which made us laugh a lot. After that, we continued the party at Kalymos.

It turned out to be the best wedding I've ever been to. Everyone had a fabulous time because the whole family could spend time together and enjoy the wonderful occasion.

Alba Moliner



CARNIVAL 2009

Every year, there is a fantastic celebration called Carnival in my town. We always dress up as different things such as animals, clowns...

In 2009, my friend Alba and I went as really funny clowns and I enjoyed myself a lot.

My outfit was multicoloured. I had black and purple socks and a dress with flowers on it. At the bottom of the dress, there was a hoop, which made it look like a bell. I wore a little hat to one side too. Also, each of us painted a flower on our faces.

After we dressed up, we went into the streets to dance and listen to the music with our friends. The atmosphere was exciting and the crowd was happy, laughing and drinking.



JAVIER MONREAL TRIGO de 4t d'ESO B

It turned out to be the best Carnival I've ever been to. We didn't stop smiling and having fun all night. Carnival is my favourite celebration of the year.

Miryam Cano



VIATGE A LA NEU 2012. UN VIATGE PER AL RECORD



Tot va començar... quan la nostra "mona, moníssima" mestra d'Educació Física, Mònica, ens va comunicar que havíem de començar a organitzar el viatge a la neu. Aquesta tasca no va ser gens fàcil. Havíem de recaptar molts diners per aconseguir que el viatge fora més barat. Ens vam ficar mans a l'obra: vam vendre loteria, vam fer una cistella per a rifar-la, vam muntar una paraeta al mercat de La Puríssima on veníem productes salats i dolços fets per nosaltres, vam vendre bombons, polvorons i tot tipus de dolços nadalencs. També vam organitzar un festival on va acudir la gent del poble... Van ser moltes hores de dedicació i esforç però amb l'ajuda de Mònica, no sols vam aconseguir finançar-nos el viatge sinó sobretot, passar-ho molt bé en cada activitat que vam fer. La data del viatge anava acostant-se cada vegada més... Els nervis estaven a flor de pell. Ens n'anàvem a la neu! I va aplegar el gran dilema: esquí o snow? Una difícil elecció ja que per a molts de nosaltres era la primera vegada. L'última setmana abans del viatge va passar molt ràpidament, estàvem molt ocupats amb tots els preparatius: la maleta, la roba d'esquiar, la disfressa... I esperant les nostres dessuadores que ens vam fer per a l'ocasió.

I per fi va arribar el dia 11 de gener. Encara que era el dia que empeníem viatge cap a Rialp, ens va tocar anar a

classe fins les 12. Quan es va fer l'hora, vam fugir de l'institut per acabar els últims preparatius. A les 4, l'autobús va vindre a arregar-nos a Alcalà, i nosaltres tots contents i il·lusionats amb la nostra nova dessuadora, ens vam acomiadar de les nostres famílies... i allí va començar l'aventura.

Com sempre, alguna cosa havia de passar, però, el que no sabíem era que la nostra companya Alanna se'ns moriria d'un moment a un altre a causa de la seua fortíssima tos procedent d'un virus egipci que feia temor i era... imparabile! Quan li agarraven els atacs de tos, havíem de donar-li de seguida aigua, i evaquar la zona *je, je, je*.

El viatge va ser d'allò més divertit i entretingut. Quan vam arribar a l'hotel, ens van donar les claus de les habitacions i de seguida vam haver d'anar a sopar. Durant el viatge no és que no vam menjar, però quan vam veure el bufet ens vam llançar com a llops. Quan ja vam tindre la panxa plena vam abandonar el menjador per a instal·lar-nos en les habitacions. Després d'intercanviar-nos vàries vegades d'habitació vam anar a descobrir l'hotel, on hi havia una discoteca, una sala de jocs amb billar, futbolí i alguns jocs més, una piscina climatitzada, un camp de minigolf, pistes de tennis, pàdel... Va ser un primer dia esgotador i malauradament va aplegar l'hora de "dormir". Ens va costar molt adormir-

nos, estàvem tan emocionats!, però al dia següent ens esperava un dur dia d'esquí/snow i havíem d'estar descansats.

Per fi va arribar el dia d'anar a esquiar. Ens vam alçar promptíssim, ens vam vestir amb els nostres "super calentets" equips de la neu i ens en vam anar cap a Port-Ainé per a començar amb les classes. Prompte ens vam adonar que no era tan fàcil com pareixia i vam acabar esgotats després de grans esforços, innumerables caigudes, incomptables "moratons", insuperables aterratges... Però aquest patiment va merèixer la pena per tots els moments plens de rialles, humor i d'alguna que altra guerreta de neu de la qual vam gaudir tots junts. Al final del dia estàvem molt cansats però això no va impedir que li férem una xicoteta visita a la discoteca.

El segon dia a pistes va ser molt semblant al primer, incloent totes les risses i caigudes. Però ja sabíem a què anàvem. Així i tot ens superàvem poc a poc, tot i que estàvem més temps a terra que alçats. Aquella vesprada vam visitar el poblet de Sort, on vam fer compres i ens vam carregar de provisions alimentàries.

Per la nit ens vam dedicar a estar al rebedor de la nostra planta contant-nos totes les anècdotes que havíem viscut aquests dos meravellosos dies d'esquí/snow.

Xarrant, xarrant ens vam adonar que havia nascut un nou club d'esquí: "El equipo Ferrari", format per tres personatges vestits de roig: Sami,



Guillem i Sara. Aquests anaven a rodolons tot el dia per la majoria de pistes. I és que ens va passar de tot. Un dels seus membres va caure de la cinta de la pista dels principiants. Joel es va enamorar d'un canó ja que en baixar per una pista blava el va abraçar amb força. A Javi i a Núria, com no, alguna cosa els havia de passar (i més si anaven amb la taula d'snow a mode de trineu del Pare Noel), així que van acabar caent per sota d'una xarxa i vam fer cap a un barranc fora pistes. Mar va sofrir un atac d'afonia degut als crits d'impaciència per no poder alçar-se (encara que això tenia els seus avantatges, si la senties cridar i despotricar era que estava viva). Alanna, la del virus egipci, allà on anava feia de les seues, a la perxa, esquiant, al lavabo, dinant, al bus, a l'habitació dels companys... Estiguera on estiguera deixava rastre vomitant degut al seu virus... I, com aquestes, moltes més anècdotes i aventures que no cabrien en aquesta revista.

El tercer dia, el nostre control sobre la taula/esquí anava augmentant. Ja passàvem més temps de peu! I com gaudíem baixant tots junts per les pistes!

Quan va arribar la nit, va començar la desitjada festa de disfresses amb jocs i molta diversió que les nostres mestres Mònica i Esther ens van preparar amb gran il·lusió. Va ser divertidíssim! Les disfresses eren totals, estàvem tots supergraciosos i no vam parar de riure en tota la nit! Acabàrem jugant a "Furor, furor" xics contra xiques, cantant i ballant. Per cert, vam guanyar les xiques.

Després de gaudir d'una vetllada meravellosa començà la desinfecció dels territoris de batalla: havíem de fer la maleta!

L'últim dia d'esquí/snow va ser perfecte fins que va arribar l'hora d'acomiar-nos i dir adéu a aquelles pistes que havien sigut pràcticament nostres durant quatre dies. Alguns vam esquiar amb peces de les disfresses de la nit anterior. Menció especial per a "L'equip Carabassa" que van omplir les pistes de color taronja. Finalment, replegarem els nostres equipatges i vam pujar a l'autobús per a emprendre el viatge de tornada.

En aquells cinc dies vam gaudir d'estar tots junts passant-ho superbé i vivint moments únics i inoblidables. Va ser una setmaneta plena d'humor i moltíssimes aventures, rialles, i caigudes. A més vam practicar tots junts un esport que no tots coneixíem.

Esperem poder tornar el pròxim any per reviuir tots aquests moments i uns altres igual de fantàstics.



Blanca Bellés, Mar Cerdán, Àngela Ebrí i Javi García de 3r ESO B



SORTEIG CISTELLA NADAL VIATGE NEU 2012

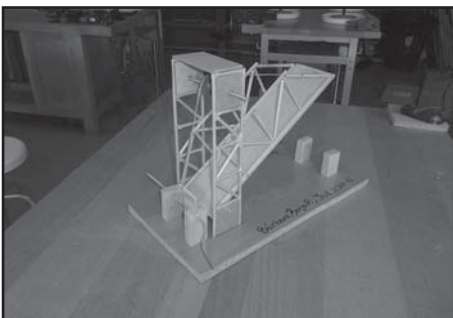
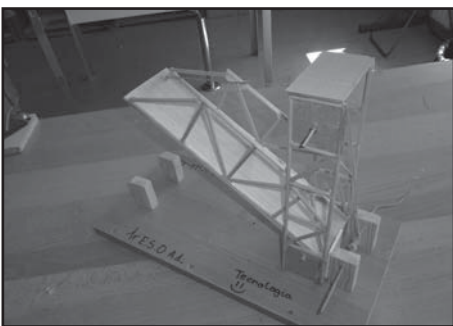
PROJECTES DE TECNOLOGIA. CURS 2011-2012



Instal·lació elèctrica en una vivenda. Alumnes de 4t d'ESO

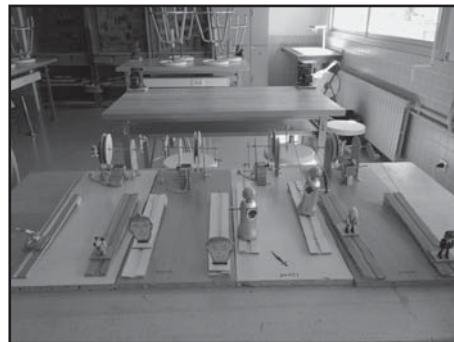
PONT LLEVADÍS

El projecte que veiem en la fotografia l'han realitzat els i les alumnes de primer de l'ESO. L'objectiu era posar en pràctica els coneixements relacionats amb els materials i les seues propietats, l'expressió gràfica, els mecanismes i les estructures. El pont puja i baixa per l'accionament manual de la manovella. En primer lloc, es van mesurar i marcar totes les peces del pont al damunt de la fusta (etapa a la qual li hem donat especial importància ja que estem en el primer curs de tecnologies). A continuació es van tallar i llimar les peces i per últim, es van unir mitjançant cola.



Els materials emprats han sigut fusta DM de 3 mm, palets de pinxos, aglomerat de 16 mm, llistons de fusta, vareta roscada metàl·lica, volanderes, femelles, una corriola, fil de palomar, càncams i cola blanca.

PIN I PON



Aquest projecte l'han realitzat els alumnes de segon de l'ESO de l'optativa taller de tecnologies. Es tractava de construir una maqueta d'un mecanisme de transmissió de moviment mitjançant un parell de lleves. El mecanisme està accionat per un motor que inverteix el seu sentit de gir en funció de la posició que té una clau d'encreuament. Els diferents elements que han elegit cada un dels alumnes que han realitzat els projectes anaven o tornaven en funció de les posicions que tenien en cada moment les lleves que tenien acoblades.

Els materials emprats per a la seua construcció han estat: xapa, llistons de fusta, un tros d'aglomerat per a la base, vareta roscada, cargols,

tirafons, escaires, femelles, una goma per a la transmissió, volanderes, càncams, fil d'aram, coure, un motor amb reductora i cables.

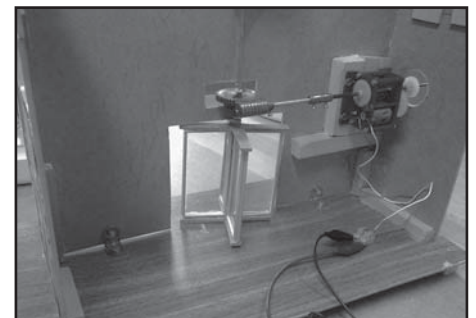
PORTA GIRATÒRIA I PORTA CORREDISSA

Els projectes que veiem en les fotografies els han realitzat els i les alumnes de tercer de l'ESO. Com podem veure han dibuixat, tallat, escatat i finalment muntat dos tipus de portes accionades per un motor.

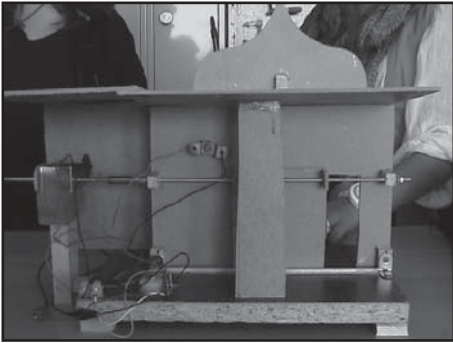
Una de les portes gira al voltant d'un eix accionat per una roda dentada que està unida a un cargol sense fi. Aquest a la seua vegada està unit a un motor que el fa girar aconseguint que la porta gire en un sentit o en un altre en funció de la posició d'una clau d'encreuament.

L'altra porta es desplaça mitjançant un mecanisme cargol-femella. S'aconsegueix un moviment lateral de la porta encara que de manera molt lenta. Com en el cas anterior en funció de la posició de la clau d'encreuament la porta s'obri o se tanca.

Els materials emprats per a la seua construcció han estat: xapa de fusta, aglomerat, llistons de fusta, vareta roscada, cargol sense fi, roda dentada, cargols, femelles, escaires, motor



amb reductora, cola blanca regletes de connexions, prolongadors d'eixos, bombeta i portabombeta.

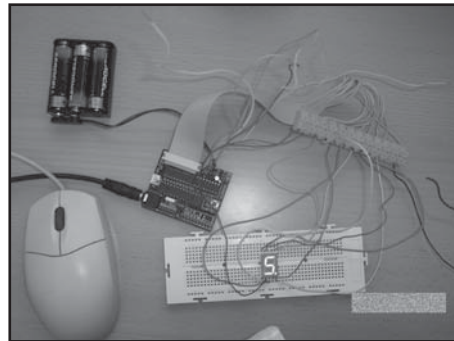


INSTAL·LACIÓ ELÈCTRICA EN LA VIVENDA

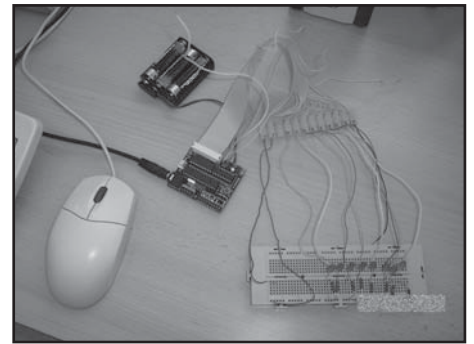
El projecte que veiem en la fotografia l'han fet els i les alumnes de quart de l'ESO que van escollir l'assignatura troncal de tecnologia. Com veiem en la imatge no tan sols han electrificat tota una vivenda sinó que han realitzat l'electrificació de

l'escala. En les dues instal·lacions han connectat tots els elements necessaris, començant pel fusible de protecció, continuant pel comptador de la llum, passant pel quadre de comandament i protecció en el qual apareixen l'interruptor de control de potència, el diferencial i els diferents interruptors magnetotèrmics. Després han connectat diferents elements de maniobra: pulsadors, interruptors, commutadors, i claus d'encreuament. Finalment han connectat diferents receptors: bombetes, tubs fluorescents, làmpades halògenes i diferents endolls, uns per a receptors de xicoteta intensitat i d'altres per a receptors d'intensitats elevades com el forn o la vitroceràmica.

CONTROL AUTOMÀTIC A TRAVÉS DE L'ORDINADOR



El projecte que veiem en la fotografia també l'han fet els alumnes de quart

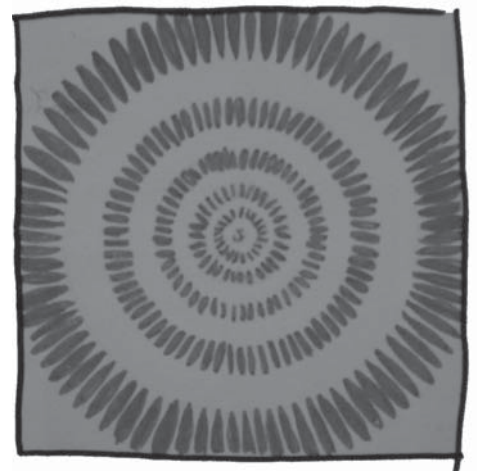


d'ESO. Es tracta d'una targeta que té integrat un microprocessador que es programa mitjançant el llenguatge de programació Bàsic. Amb aquesta targeta, que s'anomena PICAXE, es poden controlar vuit sortides diferents que variaran el seu funcionament en funció del que passe en alguna de les vuit entrades digitals o en alguna de les quatre entrades analògiques de que disposa la targeta. En les dues imatges veiem la targeta controlant d'una banda a vuit leds diferents i en l'altra imatge a un display de set segments.

**Esther Balaguer Martínez
Marisa Gabarda Domenech
Lluís Giner Mas,
professors de tecnologia**



Joan Cortes de 1r d'ESO C



**Iris Albalat
de 1r d'ESO C**

CLASIFICACIÓN DE LOS SERES VIVOS

Existen diversas clasificaciones a la hora de dividir los seres vivos en reinos. Una de las más utilizadas es la clasificación en cinco reinos: monera, protocista, hongos, plantas y animales, propuesta por Whittaker. De estos cinco reinos, nosotras nos centraremos en el reino animal.

EL REINO DE LOS ANIMALES

Existe una amplia diversidad de animales, como por ejemplo, las esponjas de mar, moscas, caballos... Los animales descienden de algún tipo de protozoo, son pluricelulares, heterótrofos, normalmente presentan reproducción sexual, sus células carecen de pared celular (a diferencia de las plantas) y al menos, durante alguna etapa de su vida, se mueven.

Finalmente, el reino animal se encuentra dividido en una serie de filos, que son una categoría taxonómica situada entre el reino y la clase.

1. FILO PORÍFEROS

Los poríferos se caracterizan principalmente por ser invertebrados, presentar forma de saco, ser filtradores, poseer una abertura en el extremo superior, conocida con el nombre de ósculo, y además las células que los forman conservan un alto grado de independencia, es decir, no forman verdaderos órganos y tejidos.

Sus diferentes funciones son llevadas a cabo por diversos tipos celulares más o menos independientes, como pinacocitos o células esferulosas. También viven en el agua, sobretodo en ambientes marinos y algunas poseen un esqueleto interno.

2. FILO CNIDARIOS

Agrupar unas 10.000 especies las cuales viven exclusivamente en ambientes acuáticos, generalmente marinos. Son un grupo muy antiguo con una larga historia fósil. Los cnidarios tienen forma de saco, simetría radial, un aparato digestivo con un solo orificio que actúa como boca y ano, una cavidad gastrovascular con forma de saco y son los animales más simples que presentan células



nerviosas y órganos sensoriales. Además, todos tienen células urticantes en sus tentáculos, llamadas cnidocitos; son diblásticos, poseen ectodermo y endodermo y todos ellos son variaciones sobre dos formas: el Pólipo tubular y la Medusa.

ANIMALES CON SIMETRÍA BILATERAL Y TRES CAPAS GEMINALES

A excepción de los cnidarios, todos los animales la presentan. El cuerpo de este tipo de animales está formado por tres capas germinales, es decir, son triblásticos.

El origen de esta tercera capa se sitúa en el Precámbrico. Esta es capaz de formar nuevas estructuras y cambiar el diseño corporal de los animales.

Así mismo, los animales con simetría bilateral son contemporáneos a la formación de la tercera capa. Estos animales, se desplazan activamente en direcciones determinadas buscando alimento, y en consecuencia, se desarrolla la cabeza y el celoma.

Los animales triblásticos se dividen en: animales sin celoma o acelomados, animales con pseudoceloma y animales con celoma verdadero, los cuales a su vez se subdividen en animales protóstomos y deuteróstomos.

3. FILO PLATELMINTOS

Son gusanos planos sin celoma, hermafroditas, viven en ambientes marinos, fluviales y terrestres húmedos, poseen una piel, algunos órganos internos y tubo digestivo, carecen de ano y aparato circulatorio y se consideran los triblásticos más simples, sin embargo, presentan los órganos reproductores más complejos.

Los platelmintos se clasifican a su vez en: Turbelarios, Monogéneos, Trematodos y Cestodos.

4. FILO NEMATODOS

Son conocidos vulgarmente como gusanos redondos. Además, son finos y blancos, y hay unas 25.000 especies registradas las cuales incluyen especies tanto de vida libre como parásitos.

La mayoría de ellos son acuáticos, pero proliferan en ambientes terrestres, poseen un pseudoceloma con función de esqueleto hidrostático y son unisexuales.

5. FILO ANÉLIDOS

Los anélidos, de los cuales hay más de 16.700 especies registradas, están compuestos por numerosos metámeros, lo que facilita su locomoción. Presentan anatomía interna con repetición de diversos órganos en cada metámero, poseen celoma con función de esqueleto hidrostático y se reproducen tanto sexual como asexualmente. Además, se clasifican en: Poliquetos, Oligoquetos e Hirudíneos o sanguijuelas.

6. FILO MOLUSCOS

Se cree que existen unas 100.000 especies vivientes y 35.000 extintas. Los moluscos tienen una larga historia geológica que abarcan desde el Cámbrico inferior hasta la actualidad. Estos animales, han colonizado todos los ambientes.

Presentan cabeza, pie muscular, masa visceral y concha calcárea, son invertebrados celomados, triblásticos, con simetría bilateral y un cuerpo no segmentado, blando, desnudo o protegido por una concha.

Se clasifican en: Gasterópodos, Bivalvos y Cefalópodos.

7. FILO ARTRÓPODOS

Viven en medios terrestres, acuá-

ticos y aéreos y constituyen en filo más numeroso, con 1.200.000 de especies registradas que representan el 80% de las especies de animales conocidas.

Son invertebrados, presentan simetría bilateral, un esqueleto externo formado por quitina, poseen patas articuladas cuyo número varía según las especies, generalmente, su cuerpo se encuentra dividido en tres partes, que son cabeza, tórax y abdomen, son unisexuales, presentan fecundación interna y son ovíparos.

Además, se subdividen en: Trilobites, Insectos, Quelicerados, Crustáceos y Miriápodos.

Los Trilobites, son artrópodos marinos extinguidos que desaparecieron hace 250 millones de años.

Los insectos de los cuales se conocen alrededor de un millón de especies, como moscas, mariposas, escarabajos... poseen tres pares de patas y uno o dos pares de alas.

Por otro lado, los Quelicerados, poseen cuatro pares de patas, unas estructuras con las que inyectan el veneno llamadas quelíceros (de ahí su nombre), y unos apéndices llamados pedipalpos. Además su cabeza está fusionada con el tórax formando el cefalotórax y son animales terrestres.

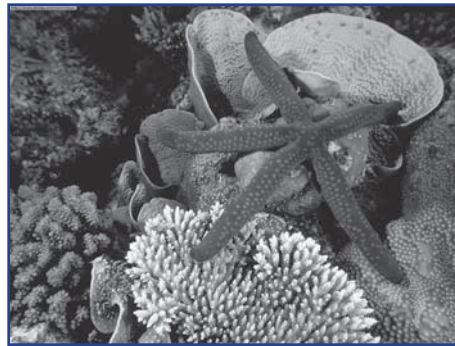
A su vez se subdividen en: ácaros, arácnidos y escorpiones.

Los crustáceos, son artrópodos acuáticos y terrestres, poseen cinco pares de patas, cefalotórax, están armadas con un par de pinzas y poseen antenas y anténulas.

Y finalmente, los miriápodos, los cuales incluyen ciempiés, milpiés y escolopendras. Presentan el cuerpo dividido en numerosos segmentos, viven en medio terrestre y se clasifican en quilópodos y diplópodos.

8. FILO EQUINODERMOS

Son animales con simetría radial que viven en el medio marino. Comprenden unas 6.000 especies las cuales presentan una forma variable que puede ser estrellada, globosa, alargada o ramificada. Además, su piel recubierta de placas calcáreas, articuladas o soldadas, y en algunos de ellos, sobre estas placas se forman numerosas espinas.



Así mismo, poseen un sistema ambulacral, son unisexuales, presentan fecundación externa y son ovíparos.

9. FILO CORDADOS

Hay 43.000 especies de cordados aproximadamente, divididas en tres subgrupos, urocordados, cefalocordados y vertebrados. Todas ellas se caracterizan por presentar simetría bilateral, cuerpo segmentado, tres capas germinales, celoma bien desarrollado, un cordón nervioso en posición dorsal, a partir del cual se desarrolla el cerebro y la espina neural. Además, también poseen hendiduras branquiales en la faringe y cola, un sistema digestivo completo, musculatura segmentada, un esqueleto cartilaginoso u óseo, corazón ventral, cola postnatal, faringe tremada y una epineura. También se reproducen sexualmente, la mayoría son unisexuales y presentan tanto fecundación externa como interna.

Subgrupo vertebrados

Comprende animales con espina dorsal o columna vertebral compuesta por vértebras. Incluyen 62.000 especies que habitan en todos los medios aunque inicialmente proceden de un medio dulceacuícola.

Además de todas las características que presentan los cordados, las cuales ya hemos nombrado anteriormente, los vertebrados se

diferencian de otros cordados porque presentan cráneo, el cuerpo dividido en cabeza, tronco y cola, notocordia en la fase de embrión que es sustituida por la columna vertebral en estado adulto. Esta, que representa la principal característica de este subfilo, sostiene el cuerpo y protege el cordón nervioso o el encéfalo.

Así mismo, en ocasiones presentan dermoesqueleto.

Los vertebrados comprenden: Agnatos, Condriictios, Osteictios, Anfibios, Reptiles, Aves y Mamíferos.

Los **agnatos**, comprenden poco más de 100 especies que junto con los condriictios y los osteictios forman el grupo de los peces. Son peces sin mandíbula, piel lisa y sin escamas y algunos de ellos son parásitos.

Por otro lado, los **condriictios**, conocidos como peces cartilaginosos, son vertebrados acuáticos que presentan tanto rasgos primitivos como evolucionados. Se caracterizan por tender al gigantismo, reemplazar los dientes de forma continua, nadar ayudados por aletas, respirar por branquias, carecer de vejiga natatoria y poseen un agudo sentido del olfato.

Los **osteictios**, son el grupo más importante en cuanto a número de especies. Poseen vejiga natatoria, columna vertebral, cráneo, branquias y escamas, además de que presentan reproducción ovípara aunque a veces vivípara y no presentan dimorfismo sexual.

Los **anfibios**, constituyen un puente entre la vida acuática y la terrestre. Son tetrápodos, presentan respiración branquial durante la fase larvaria y pulmonar durante la fase adulta y sufren una metamorfosis. Además, algunos secretan sustancias tóxicas a través de la piel.

Los **reptiles**, son vertebrados amniotas, ectodermos y carnívoros, provistos de escamas epidérmicas de queratina, los cuales fueron muy abundantes en el Mesozoico. En general, poseen una piel resistente y escamosa, presentan pulmones bien desarrollados, sistema circulatorio de doble circuito, sistema excretor, fuertes extremidades y fecundación interna.

Las **aves**, de las que actualmente existen unas 10.000 especies, son homeotermos que caracterizan principalmente por mantenerse únicamente sobre las extremidades posteriores, y algunas de ellas volar. Están recubiertos de plumas y poseen un pico córneo y habitan en todos los biomas terrestres.

Por último, algunos de los comportamientos que las caracterizan son la tendencia a la asociación en grupos, alimentación de las crías, llamas o cantos, migración y anidación.

Finalmente, los **mamíferos** de los cuales se conocen unas 5.486 especies, son vertebrados amniotas homeotermos y todos ellos descienden de un antepasado común.

Se caracterizan principalmente por poseer pelo y glándulas mamarias, ser en su mayoría vivíparos, presentar los oídos divididos en tres partes, una mandíbula articulada con el cráneo y una columna vertebral dividida en cinco regiones.

Tania Lleonart i Paula Bellés
de 1r de batxillerat



ENGLISH THEATRE CLAPPERBOARD. Slate one, take one...action!

Last 24th January, a group of 75 students from our High School IES Serra D'Irta went to the IES Penyagolosa in Castellón to watch a theatre play. It was called: *'Clapperboard. Slate one, take one...action!'* The play was very successful from the very beginning and all our students enjoyed it a lot. They even sang and participated all together during the whole play.

Clapperboard is about two High School students: Ben and Samantha. They meet each other after the summer and both of them are wishing to tell each other about their summer holidays.

The High School Principal has prepared a surprise to all the students: a lovely chance to play a role in a film. An important film manager, who usually works in Hollywood, is arriving to the town and is looking for teenagers to act in the film he is going to do. For Ben and Samantha it is a great opportunity. They would like to live a fantastic experience playing a role in a film and knowing how a film is done. However, in order to participate in the film, the manager has decided to do an earlier audition; then, Ben and Samantha, as they would like to get the roles, are going to work on that very hard to be chosen from the rest of the students; to do that, they will



rehearse many different films scenes to be able to find the proper sequence which really fits them to get the role in the film.

Well, it has been a very funny play with a lot of rhythm and lovely songs and our students have had the chance to participate in the play, singing and enjoying themselves.

We all had a lovely time, students and teachers, and we will repeat this experience the following year for sure!!!

Because from theatre...we learn!!!!

'I regard the theatre as the greatest of all art forms, the most immediate way in which a human being can share with another the sense of what it is to be a human being'

Oscar Wilde

Miss Betty
(Beatriz Ferran Sales)